

KONWENCJA

**sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej
w sprawie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi,**

sporządzona w Brukseli dnia 18 grudnia 1997 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 18 grudnia 1997 r. została sporządzona w Brukseli Konwencja sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi, w następującym brzmieniu:

Przekład

KONWENCJA
SPORZĄDZONA NA PODSTAWIE ARTYKUŁU K.3
TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ
W SPRAWIE WZAJEMNEJ POMOCY I WSPÓŁPRACY
MIĘDZY ADMINISTRACJAMI CELNYMI

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC SIĘ do Aktu Rady Unii Europejskiej z dnia 18 grudnia 1997 r.,

PRZYWOŁUJĄC potrzebę wzmocnienia zobowiązań zawartych w Konwencji o pomocy wzajemnej między administracjami celnymi, podpisanej 7 września 1967 r. w Rzymie,

UWZGLEDNIAJĄC, że administracje celne są odpowiedzialne na obszarze celnym Wspólnoty, w szczególności w jej punktach wyjściowych i wejściowych, za zapobieganie, wykrywanie i ściganie przestępstw nie tylko przeciwko zasadom wspólnotowym, ale również naruszających postanowienia prawa krajowego, w szczególności w przypadkach określonych w art. 36 i 223 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,

UWZGLEDNIAJĄC, że rozwój wszelkiego rodzaju nielegalnego handlu stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego, moralności i bezpieczeństwa,

UWAŻAJĄC, że należy określić szczególne formy współpracy w działaniach transgranicznych dla zapobiegania, wykrywania i karania niektórych naruszeń zarówno ustawodawstwa Państw Członkowskich, jak i postanowień celnych Wspólnoty oraz, że takie działania transgraniczne muszą być prowadzone w zgodności z zasadami praworządności (zgodności z odpowiednim prawem stosowanym w Państwach Członkowskich, do których kierowany jest wniosek oraz dyrektywami właściwych władz tych Państw Członkowskich), subsydiarności (takie działania podejmuje się tylko, jeśli okaże się, że inne mniej znaczące działania nie są odpowiednie) i proporcjonalności (skala i czas trwania działań zostaną ustalone biorąc pod uwagę wagę ciężaru przypuszczalnego naruszenia);

PRZEKONANE, że istnieje potrzeba wzmocnienia współpracy między administracjami celnymi poprzez ustanowienie procedur, które pozwolą administracjom celnym wspólnie działać i wymieniać dane dotyczące nielegalnego handlu,

MAJĄC NA UWADZE, że administracje celne muszą w bieżącej pracy stosować zarówno postanowienia Wspólnoty, jak i przepisy prawa krajowego i w związku z tym, istnieje konieczność zapewnienia, aby przepisy o pomocy wzajemnej i współpracy w obydwu sektorach zostały opracowane jednocześnie,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

TYTUŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

ARTYKUŁ 1

Zakres obowiązywania

1. Bez uszczerbku dla kompetencji Wspólnoty, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej udzielają sobie pomocy wzajemnej i współpracują za pośrednictwem swoich administracji celnych w celu:

- zapobiegania naruszeniom krajowych przepisów celnych i wykrywania tych naruszeń, oraz
- ścigania i karania naruszeń wspólnotowych lub krajowych przepisów celnych.

2. Bez uszczerbku dla art. 3, niniejsza Konwencja nie ma wpływu na postanowienia mające zastosowanie do pomocy wzajemnej w sprawach karnych między organami sądowymi, na bardziej korzystne postanowienia umów dwustronnych albo wielostronnych między Państwami Członkowskimi regulujące współpracę, przewidzianą w ust. 1 między organami celnymi lub innymi właściwymi władzami Państw Członkowskich, jak również na porozumienia zawarte w tej samej dziedzinie na podstawie jednolitego prawodawstwa lub szczególnej procedury przewidującej wzajemne stosowanie środków pomocy wzajemnej.

ARTYKUŁ 2

Uprawnienia

Administracje celne stosują niniejszą Konwencję w granicach kompetencji przyznanych im na mocy przepisów prawa krajowego. Żadne postanowienie niniejszej Konwencji nie może być interpretowane jako zmiana uprawnień powierzonych administracjom celnym, w rozumieniu niniejszej Konwencji, na mocy przepisów prawa krajowego.

ARTYKUŁ 3

Stosunek do pomocy wzajemnej udzielanej przez organy sądowe

1. Niniejsza Konwencja dotyczy pomocy wzajemnej i współpracy w ramach dochodzeń karnych dotyczących naruszeń krajowych i wspólnotowych przepisów celnych oraz pozostającej w zakresie jurysdykcji organu wnioskującego na podstawie przepisów prawa krajowego danego Państwa Członkowskiego.

2. Jeśli postępowanie karne prowadzone jest przez organ sądowy albo pod jego kierownictwem, organ ten ustala czy wnioski w sprawie pomocy wzajemnej lub współpracy należy składać na podstawie przepisów dotyczących pomocy wzajemnej w sprawach karnych czy na podstawie niniejszej Konwencji.

ARTYKUŁ 4

Definicje

Do celów niniejszej Konwencji stosuje się następujące definicje:

1. „krajowe przepisy celne”: wszystkie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne Państwa Członkowskiego, których zastosowanie podlega, w całości lub częściowo, jurysdykcji administracji celnej tego Państwa Członkowskiego w odniesieniu do:
 - przepływu transgranicznego towarów podlegającego zakazom, ograniczeniom lub kontroli, w szczególności na podstawie art. 36 i 223 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;
 - niezharmonizowanej akcyzy;
2. „wspólnotowe przepisy celne”:

- ogół przepisów prawa wspólnotowego i powiązanych przepisów wykonawczych regulujących przywóz, wywóz, tranzyt i obecność towarów będących przedmiotem handlu między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi, jak również między Państwami Członkowskimi w przypadku towarów nieposiadających statusu wspólnotowego w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską lub towarów podlegających dodatkowym kontrolom lub badaniom dla uzyskania statusu wspólnotowego;
 - ogół przepisów przyjętych na szczeblu Wspólnoty w ramach wspólnej polityki rolnej i przepisów szczególnych przyjętych w odniesieniu do towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych;
 - ogół przepisów przyjętych na szczeblu Wspólnoty w odniesieniu do zharmonizowanej akcyzy i podatków importowych od wartości dodanej wraz z wykonawczymi dla nich przepisami prawa krajowego;
3. „naruszenia”: działania sprzeczne z krajowymi lub wspólnotowymi przepisami celnymi, w tym *inter alia*:
- udział w popełnieniu takich naruszeń lub próbę ich popełnienia,
 - udział w organizacji przestępczej, która dokonuje takich naruszeń,
 - pranie pieniędzy pochodzących z naruszeń określonych w niniejszym ustępie;

4. „pomoc wzajemna”: udzielanie sobie wzajemnej pomocy przez administracje celne, przewidzianej w niniejszej Konwencji;
5. „organ wnioskujący”: właściwy organ Państwa Członkowskiego, który zwraca się z wnioskiem o udzielenie pomocy;
6. „organ, do którego kierowany jest wniosek”: właściwy organ Państwa Członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek o udzielenie pomocy;
7. „administracje celne”: administracje celne Państw Członkowskich, jak również inne organy, których zadaniem jest stosowanie postanowień niniejszej Konwencji;
8. „dane osobowe”: każda informacja dotycząca osoby fizycznej o ustalonej tożsamości lub osoby fizycznej, której tożsamość można ustalić; za osobę, której tożsamość można ustalić uważana jest osoba, którą można zidentyfikować, bezpośrednio lub pośrednio, *inter alia* poprzez zastosowanie numeru identyfikacyjnego lub jednego lub większej liczby szczególnych elementów, charakterystycznych dla jej tożsamości fizycznej, fizjologicznej, psychologicznej, ekonomicznej, kulturalnej lub społecznej;
9. „współpraca transgraniczna”: oznacza współpracę między administracjami celnymi ponad granicami każdego Państwa Członkowskiego.

ARTYKUŁ 5

Centralne jednostki koordynujące

1. Państwa Członkowskie wyznaczają wśród swoich organów celnych jednostkę centralną (jednostkę koordynującą). Jest ona odpowiedzialna za przyjmowanie wszystkich wniosków o udzielenie pomocy wzajemnej na podstawie niniejszej Konwencji i za koordynację pomocy wzajemnej, bez uszczerbku dla ust. 2. Jednostka ta jest również odpowiedzialna za współpracę z innymi organami uczestniczącymi w procesie udzielania pomocy na podstawie niniejszej Konwencji. Jednostki koordynujące Państw Członkowskich utrzymują ze sobą niezbędny bezpośredni kontakt, w szczególności w przypadkach, określonych w tytule IV.
2. Działalność centralnych jednostek koordynujących nie wyklucza, w szczególności w nagłych wypadkach, bezpośredniej współpracy innych organów celnych Państw Członkowskich. Do celów skuteczności i spójności, centralne jednostki koordynujące informowane są o każdej akcji przeprowadzonej w ramach takiej bezpośredniej współpracy.
3. Jeżeli organ celny nie jest albo jest jedynie częściowo właściwy do rozpatrzenia wniosku, centralna jednostka koordynująca przekazuje wniosek do właściwego organu krajowego i powiadamia o tym organ wnioskujący.
4. Jeżeli ze względów prawnych lub merytorycznych wniosek o pomoc nie może zostać uwzględniony, jednostka koordynująca odsyła go organowi wnioskującemu z podaniem powodów, dla których nie można było się do niego przychylić.

ARTYKUŁ 6

Oficerowie łącznikowi

1. Państwa Członkowskie mogą zawierać między sobą porozumienia w sprawie wymiany oficerów łącznikowych na ograniczony albo nieograniczony czas i na wzajemnie uzgodnionych warunkach.
2. Oficerowie łącznikowi nie mają uprawnień do interwencji w kraju przyjmującym.
3. W celu wspierania współpracy między administracjami celnymi Państw Członkowskich, oficerowie łącznikowi mogą, za zgodą lub na wniosek właściwych organów Państw Członkowskich pełnić następujące obowiązki:
 - a) wspierania i przyspieszania wymiany informacji między Państwami Członkowskimi;
 - b) udzielania pomocy w dochodzeniach dotyczących Państwa Członkowskiego ich pochodzenia lub Państwa Członkowskiego, które reprezentują;
 - c) udzielania wsparcia w rozpatrywaniu wniosków o udzielenie pomocy;
 - d) doradzania i pomocy krajowi przyjmującemu w przygotowywaniu i realizowaniu operacji transgranicznych;
 - e) wykonywania wszelkich innych zadań, które Państwa Członkowskie mogą między sobą uzgodnić.

4. Państwa Członkowskie mogą dwustronnie albo wielostronnie uzgodnić zakres uprawnień i umiejscowienie oficerów łącznikowych. Oficerowie łącznikowi mogą również reprezentować interesy jednego albo większej liczby Państw Członkowskich.

ARTYKUŁ 7

Obowiązek identyfikacji

O ile postanowienia niniejszej Konwencji nie stanowią inaczej, funkcjonariusze organu wnioskującego znajdujący się w innym Państwie Członkowskim w celu wykonywania uprawnień ustanowionych w niniejszej Konwencji muszą być w stanie, w każdym czasie, przedstawić pisemne umocowanie, w którym określona jest ich tożsamość i funkcja urzędowa.

TYTUŁ II

POMOC NA WNIOSEK

ARTYKUŁ 8

Zasady

1. W celu zapewnienia pomocy na podstawie tego tytułu, organ, do którego kierowany jest wniosek lub powiadomiony przez niego właściwy organ, postępuje tak jakby działał na swoją rzecz lub na wniosek innego organu swojego Państwa Członkowskiego. Korzysta on ze wszystkich swoich uprawnień, którymi dysponuje w ramach swojego prawa krajowego w celu rozpatrzenia wniosku.

2. Bez konieczności przedstawienia dodatkowego wniosku organ, do którego kierowany jest wniosek rozszerza taką pomoc na wszystkie aspekty naruszenia, które są w wyraźny sposób związane z przedmiotem wniosku o pomoc. W przypadku zaistnienia wątpliwości organ, do którego kierowany jest wniosek kontaktuje się najpierw z organem wnioskującym.

ARTYKUŁ 9

Forma i treść wniosków o pomoc

1. Wnioski o udzielenie pomocy są zawsze przekazywane w formie pisemnej. Do wniosków załączone są dokumenty niezbędne do ich realizacji.
2. Wnioski zgodne z ust. 1 zawierają następujące informacje:
 - a) określenie organu wnioskującego;
 - b) środek, którego dotyczy wniosek;
 - c) przedmiot i przyczynę wniosku;
 - d) przepisy ustawowe, wykonawcze i inne stosowne przepisy prawne;
 - e) możliwie ściśle i pełne informacje na temat osób fizycznych lub prawnych, wobec których prowadzone jest dochodzenie;
 - f) streszczenie stanu faktycznego, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 13.

3. Wniosek sporządzany jest w języku urzędowym Państwa Członkowskiego, do organów którego jest kierowany albo w języku akceptowanym przez ten organ.
4. Jeśli wymagać tego będzie nagła sytuacja, przyjmowane są wnioski w formie ustnej, lecz muszą, jak najszybciej, zostać potwierdzone na piśmie.
5. Jeżeli wniosek nie spełnia wymagań formalnych, organ, do którego jest kierowany, może zażądać jego poprawienia lub uzupełnienia; w międzyczasie mogą zostać podjęte środki konieczne do wykonania wniosku.
6. Organ, do którego kierowany jest wniosek, wyraża zgodę na zastosowanie określonej procedury w odpowiedzi na wniosek pod warunkiem, że procedura ta nie stoi w sprzeczności z przepisami ustawowymi i administracyjnymi Państwa Członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek o pomoc.

ARTYKUŁ 10

Żądanie informacji

1. Na wniosek organu wnioskującego, organ, do którego kierowany jest wniosek przekazuje mu wszystkie informacje, które mogą mu umożliwić zapobieganie naruszeniom, ich wykrywanie i ściganie naruszeń.
2. Do przekazywanych informacji załączane są raporty i inne informacje albo wyciągi bądź uwierzytelnione odpisy tych raportów lub dokumentów, na których oparte są przekazywane informacje i które znajdują się w posiadaniu organu, do którego kierowany jest wniosek lub te, które zostały opracowane bądź uzyskane w celu odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji.

3. Na podstawie porozumienia między organem wnioskującym i organem, do którego kierowany jest wniosek oraz zgodnie ze szczegółowymi instrukcjami tego drugiego, funkcjonariusze upoważnieni w tym celu przez organ wnioskujący mogą, zgodnie z ust. 1, zbierać informacje w urzędach Państwa Członkowskiego, do którego organu kierowany jest wniosek. Stosuje się to do wszystkich informacji pochodzących z dokumentacji, do której może mieć dostęp personel tych urzędów. Funkcjonariusze ci upoważnieni są do kopiowania wspomnianej dokumentacji.

ARTYKUŁ 11

Wnioski o nadzór

Na wniosek organu wnioskującego, organ, do którego kierowany jest wniosek, zależnie od możliwości, sprawuje albo organizuje sprawowanie nadzoru nad osobami, wobec których istnieją poważne podejrzenia naruszenia przez nie wspólnotowych lub krajowych przepisów celnych. Na wniosek organu wnioskującego, organ, do którego kierowany jest wniosek, wykonuje nadzór miejsc, środków transportu i towarów, które mają związek z działalnością mogącą naruszać wspomniane przepisy celne.

ARTYKUŁ 12

Wnioski o prowadzenie dochodzeń

1. Na wniosek organu wnioskującego, organ, do którego kierowany jest wniosek prowadzi albo organizuje prowadzenie właściwych dochodzeń dotyczących operacji, które stanowią naruszenie lub, zdaniem organu wnioskującego, wydają się być naruszeniem.

Organ, do którego kierowany jest wniosek, przekazuje wyniki tych dochodzeń organowi wnioskującemu. Postanowienia art. 10 ust. 2 stosuje się *mutatis mutandis*.

2. Na podstawie porozumienia organu wnioskującego i organu, do którego kierowany jest wniosek, wyznaczeni przez organ wnioskujący funkcjonariusze mogą być obecni przy dochodzeniach, o których mowa w ust. 1. Dochodzenia prowadzone są cały czas przez funkcjonariuszy organu, do którego kierowany jest wniosek. Funkcjonariusze organu wnioskującego nie mogą, z własnej inicjatywy, korzystać z uprawnień przyznanych funkcjonariuszom organu, do którego kierowany jest wniosek. Jednakże, mają oni dostęp do tych samych pomieszczeń i tych samych dokumentów jak ci ostatni, lecz za ich pośrednictwem i dla wyłącznych potrzeb prowadzonego dochodzenia.

ARTYKUŁ 13

Notyfikacja

1. Na wniosek organu wnioskującego, organ, do którego kierowany jest wniosek, notyfikuje adresatowi lub organizuje notyfikację zgodnie z przepisami krajowymi Państwa Członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, wszystkie instrumentów lub decyzje pochodzące od właściwych organów Państwa Członkowskiego, w którym organ wnioskujący ma swoją siedzibę i dotyczące stosowania niniejszej Konwencji.

2. Do wniosków o notyfikację określających przedmiot instrumentu lub decyzji do przekazania, załączone zostaje tłumaczenie na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych Państwa Członkowskiego gdzie organ, do którego kierowany jest wniosek ma swoją siedzibę, nie naruszając prawa tego ostatniego do zrezygnowania z takiego tłumaczenia.

ARTYKUŁ 14

Wykorzystanie w celach dowodowych

Wyniki badań, ustalenia, zebrane informacje, świadectwa, dokumenty, odpowiednio uwierzytelnione odpisy i inne materiały uzyskane zgodnie z prawem krajowym przez funkcjonariuszy organu, do którego kierowany jest wniosek i przekazane organowi wnioskującemu w przypadkach pomocy przewidzianych w art. 10-12, mogą zostać zgodnie z ustawodawstwem krajowym wykorzystane w celach dowodowych przez właściwe organy tego Państwa Członkowskiego, gdzie ma swoją siedzibę organ wnioskujący.

TYTUŁ III

POMOC Z WŁASNEJ INICJATYWY

ARTYKUŁ 15

Zasada

Właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego, jak przewidziano w art. 16 i 17, z zastrzeżeniem ograniczeń nałożonych przez prawo krajowe, udzielają pomocy właściwym organom pozostałych Państw Członkowskich, bez uprzedniego wniosku tych ostatnich.

ARTYKUŁ 16

Nadzór

W przypadku gdy służy to zapobieganiu naruszeniom, ich wykrywaniu i ściganiu w innym Państwie Członkowskim, właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego:

- a) na ile jest to możliwe, sprawują albo organizują sprawowanie nadzoru, określonego w art. 11;
- b) przekazują właściwym organom pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich wszystkie będące w ich posiadaniu informacje, w szczególności raporty i inne dokumenty lub uwierzytelnione odpisy, bądź wyciągi z tych raportów i dokumentów, dotyczących działań związanych z planowanym lub popełnionym naruszeniem.

ARTYKUŁ 17

Przekazywanie informacji z własnej inicjatywy

Właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego niezwłocznie przekazują właściwym organom pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich wszystkie istotne informacje dotyczące planowanych lub popełnionych naruszeń, w szczególności informacje dotyczące towarów będących przedmiotem tych operacji oraz nowych środków i metod wykorzystywanych w takich działaniach.

ARTYKUŁ 18

Wykorzystanie w celach dowodowych

Sprawozdanie z nadzoru oraz informacje uzyskane przez funkcjonariuszy Państwa Członkowskiego przekazane innemu Państwu Członkowskiemu w przypadkach pomocy z własnej inicjatywy, przewidzianej w art. 15-17, mogą zostać wykorzystane w celach dowodowych przez właściwe organy Państwa Członkowskiego otrzymujące te informacje, zgodnie z prawem krajowym.

TYTUŁ IV

SZCZEGÓLNE FORMY WSPÓŁPRACY

ARTYKUŁ 19

Zasady

1. Administracje celne podejmują współpracę transgraniczną zgodnie z postanowieniami niniejszego tytułu. Udzielają sobie wzajemnej pomocy osobowej i organizacyjnej. Zasada jest, że każdy wniosek o pomoc powinien zostać przedstawiony w formie wniosku o udzielenie pomocy zgodnie z art. 9. W szczególnych przypadkach określonych w niniejszym tytule, funkcjonariusze organu wnioskującego mogą prowadzić działania na terytorium państwa, do którego kierowany jest wniosek, za zgodą jego władz.

Koordinacja i planowanie operacji transgranicznych należy do kompetencji centralnych jednostek koordynujących określonych w art. 5.

2. Na współpracę transgraniczną w rozumieniu ust. 1 można zezwolić w celu zapobiegania naruszeniom, ich wykrywania i ścigania w następujących przypadkach:

- a) nielegalnego handlu narkotykami i substancjami psychotropowymi, bronią, amunicją, materiałami wybuchowymi, dobrami kultury, niebezpiecznymi i toksycznymi odpadami, materiałami rozszczepialnymi lub materiałami i wyposażeniem przeznaczonym do produkcji broni jądrowej, biologicznej lub chemicznej (towary objęte zakazem);
- b) handlu substancjami wymienionymi w tabeli I i II Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przeznaczonymi do nielegalnej produkcji narkotyków (prekursory);
- c) nielegalnego transgranicznego obrotu towarami podlegającymi podatkom, prowadzonego z naruszeniem zobowiązań podatkowych lub w celu niezgodnego z prawem uzyskania środków pomocy publicznej związanych z przywozem lub wywozem towarów w przypadkach, gdy wielkość transakcji i wynikające z nich ryzyko odnośnie podatków i subwencji może spowodować poważne obciążenia finansowe dla budżetu Wspólnot Europejskich lub Państw Członkowskich;
- d) każdego innego obrotu towarowego zakazanego przepisami prawa wspólnotowego lub krajowego.

3. Organ, do którego kierowany jest wniosek nie jest zobowiązany do prowadzenia współpracy w jednej ze szczególnych jej form wymienionych w niniejszym tytule, jeżeli rodzaj planowanego dochodzenia nie jest dopuszczalny albo nie jest przewidziany przez prawo krajowe Państwa Członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek. W takim wypadku, organ wnioskujący może z tej samej przyczyny w odwrotnej sytuacji odmówić współpracy transgranicznej, gdy zwraca się o to organ Państwa Członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek.
4. Jeżeli nakazuje tak prawo krajowe, właściwe organy zwracają się do swoich krajowych organów sądowych o wyrażenie zgody na planowane dochodzenia. W przypadku, gdy zgoda właściwych organów sądowych wydana jest z zastrzeżeniem niektórych warunków i wymogów, uczestniczące organy zapewniają przestrzeganie tych warunków i wymogów w trakcie dochodzeń.
5. W przypadku gdy na mocy niniejszego tytułu, funkcjonariusze Państwa Członkowskiego działają na terytorium innego Państwa Członkowskiego i wyrządzą tam swoją działalnością szkody, Państwo Członkowskie, na terytorium, którego szkody zostały spowodowane naprawia szkody, zgodnie ze swoim ustawodawstwem krajowym, w ten sam sposób jakby wyrządzone były przez jego własnych funkcjonariuszy. Kwoty wypłacone przez to Państwo Członkowskie ofiarom lub innym upoważnionym do tego osobom lub instytucjom, są mu w całości zwracane przez Państwo Członkowskie, którego funkcjonariusze wyrządzili szkody.
6. Bez uszczerbku dla egzekwowania swoich praw względem stron trzecich i bez uszczerbku dla obowiązku naprawienia szkody zgodnie z ust. 5 zdanie drugie, każde Państwo Członkowskie odstępuje, w przypadku przewidzianym w ust. 5 zdanie pierwsze od żądania od drugiego Państwa Członkowskiego zwrotu kwoty wypłaconych odszkodowań.

7. Informacje uzyskane przez funkcjonariuszy w trakcie współpracy transgranicznej przewidzianej w art. 20-24 mogą zostać użyte, zgodnie z prawem krajowym i zastrzeżeniem szczególnych warunków ustanowionych przez właściwe organy Państwa, w którym uzyskane zostały informacje, jako dowody przez właściwe organy Państw Członkowskich, które je otrzymały.

8. W trakcie operacji, o których mowa w art. 20-24, funkcjonariusze sprawujący misję na terytorium innego Państwa Członkowskiego traktowani są w ten sam sposób jak funkcjonariusze tego Państwa w odniesieniu do naruszeń popełnionych przeciwko nim lub przez nich.

ARTYKUŁ 20

Prawo pościgu

1. Funkcjonariusze administracji celnej Państwa Członkowskiego, którzy w swoim kraju ścigają osobę przyłapaną na gorącym uczynku na popełnianiu albo na udziale w popełnianiu jednego z naruszeń, o których mowa w art. 19 ust. 2, mogącego być powodem do ekstradycji, są upoważnieni bez wcześniejszego pozwolenia do kontynuowania pościgu na terytorium innego Państwa Członkowskiego w przypadku gdy ze względu na pilność sytuacji właściwe organy drugiego Państwa Członkowskiego nie mogły zostać wcześniej uprzedzone o wejściu na jego terytorium lub, gdy organy te nie mogły na czas udać się na miejsce, aby przejąć pościg.

Nie później niż w chwili przekraczania granicy funkcjonariusze prowadzący pościg nawiązują kontakt z właściwymi organami Państwa Członkowskiego, na którego terytorium pościg jest prowadzony. Zostaje on wstrzymany, jak tylko zażąda tego Państwo Członkowskie, na terytorium, którego jest prowadzony. Na wniosek prowadzących pościg funkcjonariuszy właściwe organy wspomnianego Państwa Członkowskiego wzywają ściganą osobę w celu określenia jej tożsamości lub jej aresztowania. Państwa Członkowskie informują depozytariusza o oficerach, do których powyższy przepis się stosuje; depozytariusz informuje pozostałe Państwa Członkowskie.

2. Pościg prowadzony jest zgodnie z następującą procedurą, określoną są w deklaracji przewidzianej w ust. 6:

- a) prowadzący pościg funkcjonariusze nie mają prawa zatrzymania;
- b) jednakże, jeżeli nie przedstawiono wniosku o zaniechanie pościgu i właściwe organy Państwa Członkowskiego, na terytorium którego prowadzony jest pościg nie mogą wystarczająco szybko interweniować, prowadzący pościg funkcjonariusze mogą zatrzymać ściganą osobę aż do chwili, kiedy funkcjonariusze wspomnianego Państwa Członkowskiego, którzy muszą zostać o tym niezwłocznie poinformowani, będą mogli ustalić jej tożsamość lub aresztować ją.

3. Pościg prowadzony jest zgodnie z postanowieniami ust. 1 i 2 w jednym z następujących trybów, określonych w deklaracji przewidzianej w ust. 6:

- a) w strefie lub w okresie od przekroczenia granicy, które zostaną określone w deklaracji;

- b) bez ograniczeń w przestrzeni lub czasie.
4. Pościg może być prowadzony tylko na następujących warunkach ogólnych:
- a) prowadzący pościg funkcjonariusze stosują się do postanowień niniejszego artykułu oraz ustawodawstwa Państwa Członkowskiego, na którego terytorium działają; muszą oni stosować się do instrukcji właściwych organów tego Państwa Członkowskiego;
 - b) w przypadku gdy pościg ma miejsce na morzu, prowadzony jest on zgodnie z międzynarodowym prawem morza określonym w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza w przypadku, gdy prowadzony jest na pełnym morzu albo w wyłącznej strefie ekonomicznej; jeżeli prowadzony jest on na terytorium drugiego Państwa Członkowskiego, odbywa się zgodnie z przepisami niniejszego artykułu;
 - c) wejście do pomieszczeń mieszkalnych i miejsc niedostępnych dla ogółu jest zabronione;
 - d) prowadzący pościg funkcjonariusze powinni być łatwo rozpoznawalni poprzez noszenie munduru lub opaski na ramieniu bądź przez oznakowania umieszczone na ich środku transportu; użycie stroju cywilnego w połączeniu z wykorzystaniem nieoznakowanych środków transportu pozbawionych powyższych oznaczeń jest zabronione; prowadzący pościg funkcjonariusze muszą być w stanie w każdej chwili potwierdzić, że działają w charakterze urzędowym;

- e) prowadzący pościg funkcjonariusze mogą podczas pościgu nosić swoją broń służbową, za wyjątkiem (i) przypadku, gdy Państwo Członkowskie, do którego wniosek jest kierowany złożyło ogólną deklarację, że na jego terytorium nie można nigdy nosić broni lub (ii) w przypadku gdy Państwo Członkowskie, do którego wniosek jest kierowany podjęło wyraźnie odmienną decyzję w tej sprawie. Jeżeli funkcjonariusze drugiego Państwa Członkowskiego są upoważnieni do noszenia swojej broni służbowej, jej użycie jest zabronione, chyba, że w przypadkach uzasadnionej prawem samoobrony;
- f) do celów doprowadzenia zatrzymanej osoby ściganej, jak zostało to przewidziane w ust. 2 lit. b), przed właściwe organy Państwa Członkowskiego, na terytorium którego prowadzony był pościg, osoba ta może zostać poddana jedynie przeszukaniu zabezpieczającemu; podczas jej przewozu mogą zostać użyte kajdanki; przedmioty będące w posiadaniu osoby ściganej mogą zostać skonfiskowane;
- g) po każdej operacji, określonej w ust. 1-3, prowadzący pościg funkcjonariusze stawiają się przed właściwymi organami Państwa Członkowskiego, na terytorium którego działali i zdają sprawozdanie ze swojej misji; na żądanie tych organów, są oni zobowiązani pozostawać do dyspozycji aż do wystarczającego wyjaśnienia okoliczności ich działania; wymóg ten ma zastosowanie nawet w przypadku gdy pościg nie doprowadził do aresztowania ściganej osoby;
- h) organy Państwa Członkowskiego, z którego terytorium pochodzą prowadzący pościg funkcjonariusze, uczestniczą na wniosek organów Państwa Członkowskiego, na terytorium którego prowadzono pościg, w prowadzeniu dochodzenia wynikającego z przeprowadzonej operacji, w której uczestniczyły, włącznie z postępowaniami sądowymi.

5. Osoba, która w związku z akcją przewidzianą w ust. 2, została aresztowana przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, na terytorium, którego miał miejsce pościg, może zostać, niezależnie od jej obywatelstwa, zatrzymana w celu przesłuchania. Właściwe przepisy prawa krajowego stosuje się *mutatis mutandis*.

Jeżeli osoba ta nie posiada obywatelstwa Państwa Członkowskiego, na terytorium, którego została aresztowana, zostaje ona zwolniona w ciągu sześciu godzin, nie włączając godzin między północą a godziną dziewiątą, chyba, że właściwe organy wspomnianego Państwa Członkowskiego otrzymają wcześniej w jakiegokolwiek formie wnioski o tymczasowe aresztowanie do celów ekstradycji.

6. Podpisując niniejszą Konwencję każde Państwo Członkowskie składa deklarację, w której na podstawie ust. 2-4, określa procedury prowadzenia pościgu na swoim terytorium.

Państwo Członkowskie może w każdej chwili zastąpić deklarację inną deklaracją pod warunkiem, że nie ogranicza ona zakresu poprzedniej.

Każda deklaracja sporządzana jest po konsultacji z każdym z zainteresowanych Państw Członkowskich w celu uzyskania równoważnych procedur w tych Państwach.

7. Państwa Członkowskie mogą, w stosunkach dwustronnych, rozszerzyć zakres stosowania ust. 1 i przyjąć dodatkowe przepisy dla stosowania niniejszego artykułu.

8. Składając swoje instrumenty przyjęcia niniejszej Konwencji, Państwo Członkowskie może oświadczyć, że niniejszy artykuł nie wiąże go w całości albo w części. Oświadczenie takie może być w każdej chwili wycofane.

ARTYKUŁ 21

Nadzór transgraniczny

1. Funkcjonariusze administracji celnej Państwa Członkowskiego, którzy prowadzą w swoim kraju obserwacje osoby, co, do której istnieją poważne podejrzenia, że jest zamieszana w popełnienie jednego z naruszeń, o których mowa w art. 19 ust. 2, są upoważnieni do kontynuowania takiej obserwacji na terytorium drugiego Państwa Członkowskiego, jeżeli na podstawie przedstawionego wcześniej wniosku o pomoc zezwoliło ono na prowadzenie takiej obserwacji. Zezwolenie może być opatrzone warunkami.

Państwa Członkowskie powiadamiają depozytariusza o oficerach, w stosunku, do których stosuje się ten przepis; depozytariusz informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Na wniosek, obserwację powierza się oficerom Państwa Członkowskiego, na którego terytorium jest ona przeprowadzana.

Wniosek określony w akapicie pierwszym musi zostać przesłany do organu wyznaczonego przez każde z Państw Członkowskich i właściwego dla udzielania wymaganych pozwoleń lub przekazania wniosku.

Państwa Członkowskie powiadamiają depozytariusza o wyznaczonym w tym celu organie; depozytariusz informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

2. Jeśli, ze szczególnie nagłych powodów, nie można wcześniej zażądać zezwolenia innego Państwa Członkowskiego, funkcjonariusze prowadzący obserwację upoważnieni są do kontynuowania po drugiej stronie granicy obserwacji osoby, co do której istnieją poważne podejrzenia, że jest zamieszana w jedno z naruszeń, o których mowa w art. 19 ust. 2, na poniższych warunkach:

- a) o przekroczeniu granicy podczas obserwacji niezwłocznie powiadamia się właściwe organy Państwa Członkowskiego, na terytorium którego kontynuowana jest obserwacja;
- b) wniosek złożony zgodnie ust. 1 i przedstawiający powody uzasadniające przekroczenie granicy bez udzielonego wcześniej pozwolenia przekazywany jest niezwłocznie.

Obserwacja zostaje wstrzymana, jak tylko zażąda tego Państwo Członkowskie, na terytorium, którego jest prowadzona, w następstwie powiadomienia, określonego w lit. a) albo wniosku, określonego w lit. b) albo w przypadku gdy w ciągu 5 godzin od przekroczenia granicy nie uzyskano pozwolenia.

3. Obserwacja, o której mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzona tylko na następujących warunkach ogólnych:

- a) funkcjonariusze prowadzący obserwację stosują się do postanowień niniejszego artykułu oraz ustawodawstwa Państwa Członkowskiego, na którego terytorium działają; muszą oni stosować się do instrukcji właściwych organów tego Państwa Członkowskiego;

- b) z zastrzeżeniem sytuacji przewidzianych w ust. 2, funkcjonariusze, w trakcie obserwacji legitymują się dokumentem poświadczającym udzielenie zezwolenia;
- c) prowadzący obserwację funkcjonariusze muszą być w stanie w każdej chwili potwierdzić, że działają w charakterze urzędowym;
- d) prowadzący obserwację funkcjonariusze mogą podczas pościgu nosić swoją broń służbową, za wyjątkiem (i) przypadku gdy Państwo Członkowskie, do którego wniosek jest kierowany złożyło ogólną deklarację, że na jego terytorium nie można nigdy nosić broni lub (ii) w przypadku gdy Państwo Członkowskie, do którego wniosek jest kierowany podjęło wyraźnie odmienną decyzję w tej sprawie. Jeżeli funkcjonariusze drugiego Państwa Członkowskiego są upoważnieni do noszenia swojej broni służbowej, jej użycie jest zabronione chyba, że w przypadkach uzasadnionej prawem samoobrony;
- e) wejście do pomieszczeń mieszkalnych i miejsc niedostępnych dla ogółu jest zabronione;
- f) funkcjonariusze prowadzący obserwację nie mogą ani zatrzymać, ani aresztować obserwowanej osoby;
- g) raport z każdej operacji przedstawiany jest władzom Państwa Członkowskiego, na terytorium którego była ona prowadzona; wymagane może być osobiste stawiennictwo oficerów prowadzących obserwację;

- h) organy Państwa Członkowskiego, z którego terytorium pochodzą prowadzący obserwację funkcjonariusze, uczestniczą na wniosek organów Państwa Członkowskiego, na terytorium którego prowadzono pościg, w prowadzeniu dochodzenia wynikającego z przeprowadzonej operacji, w której uczestniczyły, włącznie z postępowaniami sądowymi.
4. Państwa Członkowskie mogą, w stosunkach dwustronnych, rozszerzyć zakres niniejszego artykułu i przyjąć dodatkowe środki dotyczące stosowania niniejszego artykułu.
5. Składając swoje instrumenty przyjęcia niniejszej Konwencji Państwo Członkowskie może oświadczyć, że niniejszy artykuł nie wiąże go w całości albo w części. Oświadczenie takie może być w każdej chwili wycofane.

ARTYKUŁ 22

Dostawa kontrolowana

1. Każde Państwo Członkowskie zobowiązuje do tego, aby na wniosek drugiego Państwa Członkowskiego, na jego terytorium istniała możliwość dopuszczenia dostaw kontrolowanych w ramach dochodzeń karnych odnoszących się do przestępstw mogących podlegać ekstradycji.
2. Decyzja o przeprowadzeniu dostawy kontrolowanej jest podejmowana w każdym indywidualnym przypadku przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, w poszanowaniu prawa krajowego niniejszego państwa.

3. Dostawy kontrolowane przebiegają zgodnie z procedurami przewidzianymi przez Państwo Członkowskie, do którego kierowany jest wniosek. Przeprowadzanie i kierowanie operacją należy do właściwych organów tego Państwa Członkowskiego.

Aby nie dopuścić do przerwania nadzoru, organ, do którego kierowany jest wniosek, przejmuje nadzór nad dostawą w punkcie przekroczenia granicy przez towary albo w uzgodnionym miejscu. Zapewnia on stały nadzór nad towarami na pozostałej trasie w taki sposób, aby mógł on w każdej chwili aresztować sprawców i zająć towary.

4. Przesyłki, co do których podjęto decyzję o nadzorowaniu ich dostawy, mogą, za zgodą zainteresowanych Państw Członkowskich, zostać przejęte i dopuszczone do kontynuowania trasy z pierwotną zawartością albo po usunięciu ich pierwotnej zawartości albo częściowym bądź całkowitym jej zastąpieniu innymi produktami.

ARTYKUŁ 23

Dochodzenia niejawne

1. Na wniosek organu wnioskującego organ, do którego kierowany jest wniosek, może upoważnić funkcjonariuszy administracji celnej państwa organu wnioskującego lub funkcjonariuszy działających na rzecz tej administracji, którzy pracują pod fałszywą tożsamością (ukryci wywiadowcy), do działania na terytorium Państwa Członkowskiego, do którego organu kierowany jest wniosek. Organ wnioskujący kieruje wniosek jedynie w przypadku, gdy wyjaśnienie stanu faktycznego byłoby niezwykle trudne bez zastosowania proponowanych środków dochodzeniowych. W ramach swojej misji właściwi funkcjonariusze upoważnieni są do zbierania informacji i nawiązywania kontaktów z podejrzanymi lub innymi osobami z ich otoczenia.

2. Dochodzenia niejawne w Państwie Członkowskim, do którego organu kierowany jest wniosek, są ograniczone w czasie. Przygotowanie i kierowanie dochodzeniami realizowane jest w ścisłej współpracy między właściwymi organami Państwa Członkowskiego wnioskującego o pomoc i Państwa Członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek.
3. Warunki, na których zezwala się na dochodzenie niejawne oraz warunki, na których się je wykonuje, określone są przez organ, do którego kierowany jest wniosek, zgodnie z jego prawem krajowym. Jeżeli w trakcie dochodzenia niejawnego zebrano informacje pozostające w związku z innym naruszeniem niż to, które było przedmiotem pierwotnego wniosku, warunki wykorzystania tych informacji określone są również przez organ, do którego kierowany jest wniosek, zgodnie z jego prawem krajowym.
4. Organ, do którego kierowany jest wniosek, udziela niezbędnego wsparcia osobowego i technicznego. Podejmuje on środki konieczne dla ochrony funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1, kiedy działają oni w Państwie Członkowskim, do którego organów kierowany jest wniosek.
5. Składając swoje instrumenty przyjęcia niniejszej Konwencji każde Państwo Członkowskie może złożyć deklarację, że niniejszy artykuł nie jest dla niego, w całości lub w części, wiążący. Deklaracja ta może być w każdej chwili wycofana.

ARTYKUŁ 24

Wspólne zespoły ds. dochodzeń specjalnych

1. Organy dwóch albo większej liczby Państw Członkowskich mogą, za wspólnym porozumieniem, utworzyć wspólny zespół ds. dochodzeń specjalnych z siedzibą w jednym z Państw Członkowskich i składający się z funkcjonariuszy będących specjalistami w odpowiednich dziedzinach.

Zadaniami wspólnego zespołu ds. dochodzeń specjalnych są:

- prowadzenie trudnych dochodzeń w przypadkach szczególnych naruszeń, wymagających jednocześnie skoordynowanych działań w zainteresowanych Państwach Członkowskich;
- koordynacja wspólnych działań w celu zapobiegania lub wykrywania szczególnego typu naruszeń i uzyskanie informacji na temat zamieszanych w nie osób, ich otoczenia i stosowanych metod.

2. Wspólne zespoły ds. dochodzeń specjalnych działają na następujących warunkach ogólnych:

- a) tworzone są one jedynie w określonym celu i na ograniczony okres czasu;
- b) zespołem kieruje funkcjonariusz Państwa Członkowskiego, na terytorium którego działa zespół;
- c) uczestniczący funkcjonariusze przestrzegają prawa Państwa Członkowskiego, na terytorium którego działa zespół;
- d) Państwo Członkowskie, na terytorium którego działa zespół, podejmuje organizacyjne działania umożliwiające mu działanie.

3. Udział w zespole nie daje wchodzącym z jego skład oficerom uprawnień do działania na terytorium innego Państwa Członkowskiego.

TYTUŁ V

OCHRONA DANYCH

ARTYKUŁ 25

Ochrona danych przy ich przekazywaniu

1. Przekazując informacje, administracje celne w każdym konkretnym przypadku uwzględniają wymogi obowiązujące w zakresie ochrony danych osobowych. Przestrzegają one stosownych przepisów Konwencji Rady Europy o ochronie osób fizycznych w zakresie automatycznego przetwarzania danych osobowych z dnia 28 stycznia 1981 r. W celu ochrony danych, Państwo Członkowskie może, zgodnie z ust. 2, określić warunki przetwarzania przez inne Państwo Członkowskie danych osobowych, które mogą być mu przekazane.
2. Bez uszczerbku dla postanowień Konwencji dotyczącej wykorzystania technologii informatycznych dla potrzeb celnych, stosuje się następujące postanowienia, co do danych osobowych, które przekazywane są w związku ze stosowaniem niniejszej Konwencji:
 - a) przetwarzanie danych osobowych przez organ je otrzymujący jest dozwolone jedynie do celów przewidzianych w art. 1 ust. 1. Może on przesyłać je bez wcześniejszego uzyskania zgody Państwa Członkowskiego, które je dostarczyło swoim administracjom celnym, organom ścigania i organom sądowym, aby umożliwić im ściganie i karanie naruszeń w rozumieniu art. 4 ust. 3. We wszystkich pozostałych przypadkach przesyłania danych, konieczna jest zgoda Państwa Członkowskiego, które dostarczyło informację;

- b) organ Państwa Członkowskiego przekazującego informacje czuwa nad ich dokładnością i aktualnością. Jeśli okaże się, że przekazano dane nieściśle lub dane, które nie powinny zostać przekazane lub, gdy zgodnie z prawem przekazano dane, które muszą zostać później usunięte zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, które je przekazało, organ będący ich odbiorcą jest o tym niezwłocznie powiadamiany. Jest on zobowiązany do poprawienia takich danych albo ich usunięcia. Jeżeli organ będący odbiorcą danych ma powody by sądzić, że dane są nieściśle lub powinny zostać usunięte, powiadamia o tym Państwo Członkowskie, które je przekazało;
- c) w przypadku gdy zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego przekazującego dane powinny one zostać usunięte albo zmienione, osoby zainteresowane powinny uzyskać rzeczywiste prawo do ich poprawienia;
- d) właściwe organy odnotowują fakt przekazania i przyjęcia będących przedmiotem wymiany danych;
- e) organ przekazujący i organ otrzymujący dane informują zainteresowaną osobę, na jej wniosek, o przekazanych danych osobowych, jak również o ich przeznaczeniu. Obowiązek ten nie istnieje w przypadku, gdy w wyniku badania okaże się, że interes publiczny wymagający nie przekazywania tej informacji stoi ponad interesem osoby zainteresowanej ich uzyskaniem. Ponadto, prawo zainteresowanej osoby do uzyskania informacji na temat przekazanych danych osobowych ustalane jest zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i procedurami Państwa Członkowskiego, na terytorium którego wystąpiono z wnioskiem o udzielenie informacji. Przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji w sprawie przekazania informacji, przekazujący dane organ musi mieć możliwość wyrażenia swojego stanowiska;

- f) zgodnie ze swoimi ustawami, rozporządzeniami i procedurami Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za szkodę wyrządzoną osobie poprzez przetworzenie danych przekazanych do zainteresowanego Państwa Członkowskiego. To samo dotyczy również szkody wynikającej z przekazania nieściślych danych lub z faktu, iż organ, który przekazał dane, działał niezgodnie z Konwencją;
 - g) przekazywane dane przechowywane są tylko przez okres niezbędny do realizacji celów, dla których zostały przekazane. Zainteresowane Państwo Członkowskie bada w właściwym czasie potrzebę dalszego ich przechowywania;
 - h) w każdej sytuacji przekazywane dane korzystają z co najmniej takiej ochrony, którą będące ich odbiorcą Państwo Członkowskie zapewnia podobnym danym;
 - i) każde Państwo Członkowskie podejmuje stosowne środki dla zapewnienia przestrzegania postanowień niniejszego artykułu poprzez skuteczną kontrolę. Każde Państwo Członkowskie może powierzyć to zadanie krajowym organom nadzorczym, określonym w art. 17 Konwencji dotyczącej wykorzystania technologii informatycznych dla potrzeb celnych.
3. Do celów niniejszego artykułu, określenie „przetwarzanie danych osobowych” należy rozumieć zgodnie z definicją znajdującą się w art. 2 lit. b) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych¹.

¹ Dz. Urz. L 281 z 23.11.1995, str. 31.

TYTUŁ VI

WYKŁADNIA KONWENCJI

ARTYKUŁ 26

Trybunał Sprawiedliwości

1. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania w sprawie wszelkich sporów między Państwami Członkowskimi dotyczących wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji, o ile spór ten nie został rozstrzygnięty przez Radę w ciągu sześciu miesięcy od daty jego wniesienia pod obrady przez jednego z jej członków.
2. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania w sprawie wszelkich sporów między Państwami Członkowskimi a Komisją, dotyczących wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji, które nie mogły zostać rozstrzygnięte w drodze negocjacji. Taki spór może zostać przedstawiony Trybunałowi Sprawiedliwości po upływie terminu 6 miesięcy od dnia, w którym jedna ze stron zawiadomiła drugą stronę o istnieniu sporu.
3. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, na warunkach ustanowionych w ust. 4-7, do orzekania w trybie prejudycjalnym w sprawie wykładni niniejszej Konwencji.

4. W formie deklaracji złożonej w chwili podpisania niniejszej Konwencji lub w każdej innej chwili w okresie późniejszym, Państwo Członkowskie może uznać kompetencje Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do orzekania w trybie prejudycjalnym w sprawie wykładni niniejszej Konwencji jak określono w ust. 5 lit. a) lub lit. b).
5. Państwo Członkowskie, składając oświadczenie na podstawie ust. 4, wskazuje, że:
 - a) każdy sąd lub trybunał tego państwa, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego wykładni niniejszej Konwencji, jeżeli sąd ten uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku; lub
 - b) każdy sąd lub trybunał tego państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego wykładni niniejszej Konwencji, jeżeli sąd ten uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku.
6. Mają zastosowanie: Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz regulamin Trybunału Sprawiedliwości.
7. Każde Państwo Członkowskie niezależnie od tego, czy złożyło deklarację na mocy ust. 4, ma prawo przedkładać Trybunałowi dokumenty procesowe lub uwagi na piśmie w sprawach, o których rozstrzyga on na podstawie ust. 5.

8. Trybunał Sprawiedliwości nie jest właściwy do orzekania w sprawie ważności lub proporcjonalności operacji prowadzonych przez właściwe organy ścigania, prowadzonych w ramach niniejszej Konwencji, ani dla orzekania w sprawie wykonywania obowiązków spoczywających na Państwach Członkowskich dla utrzymania prawa i porządku publicznego i ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego.

TYTUŁ VII

WEJŚCIE W ŻYCIE I POSTANOWIENIA KOŃCOWE

ARTYKUŁ 27

Poufność

Administracje celne w każdym konkretnym przypadku wymiany informacji uwzględniają wymagania związane z tajemnicą dochodzenia. W tym celu Państwo Członkowskie może określić warunki wykorzystania informacji przez inne Państwo Członkowskie, do którego może być przekazywana informacja.

ARTYKUŁ 28

Zwolnienia z obowiązku udzielania pomocy

1. Niniejsza Konwencja nie zobowiązuje władz Państw Członkowskich do udzielania sobie pomocy wzajemnej, jeżeli pomoc taka może szkodzić porządkowi publicznemu lub innym istotnym interesom zainteresowanego Państwa, w szczególności w zakresie ochrony danych, lub, gdy zakres akcji, o której przeprowadzenie wystąpiono z wnioskiem, w szczególności w ramach specjalnych form współpracy przewidzianych w tytule IV, jest w wyraźnie nieproporcjonalny w stosunku do wagi domniemanego naruszenia. W podobnym wypadku można odmówić udzielenia pomocy w całości albo częściowo, bądź można ją uzależnić od spełnienia pewnych warunków.
2. Każdą odmowę udzielenia pomocy należy uzasadnić.

ARTYKUŁ 29

Wydatki

1. Państwa Członkowskie odstępają od żądań zwrotu kosztów poniesionych przy stosowaniu niniejszej Konwencji, z wyjątkiem wydatków wypłaconych na rzecz biegłych.

2. Jeżeli znaczne lub wyjątkowe wydatki są albo będą konieczne do rozpatrzenia wniosku, właściwe administracje celne zasięgają opinii w celu ustalenia zasad i warunków, na których wniosek ten zostanie spełniony, oraz trybu obliczania wydatków.

ARTYKUŁ 30

Zastrzeżenia

1. Z zastrzeżeniem art. 20 ust. 8, art. 21 ust. 5 i art. 23 ust. 5, niniejsza Konwencja nie może być przedmiotem jakichkolwiek zastrzeżeń.
2. Państwa Członkowskie, które już zawarły między sobą porozumienia obejmujące zagadnienia regulowane w tytule IV niniejszej Konwencji, mogą zgłaszać zastrzeżenia w zastosowaniu ust. 1, jedynie w zakresie, w jakim nie dotyczą one ich zobowiązań wynikających ze wspomnianych umów.
3. Zatem, na zobowiązania wynikające z postanowień Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach z dnia 19 czerwca 1990 r., która przewiduje ściślejszą współpracę, nie ma wpływu niniejsza Konwencja w zakresie stosunków między Państwami Członkowskimi, które są związane tymi sami.

ARTYKUŁ 31

Terytorialne stosowanie

1. Niniejszą Konwencję stosuje się na terytorium Państw Członkowskich określonych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny¹ poprawionego Aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji do Unii Europejskiej oraz dostosowaniami do Traktatów, na których opiera się Unia Europejska², oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 82/97 z dnia 19 grudnia 1996 r.³ łącznie z, dla Republiki Federalnej Niemiec wyspą Helgoland i terytorium Büsingen (w ramach i zgodnie z Traktatem z dnia 23 listopada 1964 roku między Republiką Federalną Niemiec i Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia gminy Büsingen am Hochrhein do obszaru celnego Konfederacji Szwajcarskiej lub w jego wersji aktualnej) i, dla Republiki Włoskiej, gminami Livigno i Campione d'Italia, jak również z wodami terytorialnymi, morskimi wodami wewnętrznymi i przestrzenią powietrzną terytorium Państw Członkowskich.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie zgodnie z procedurą przewidzianą w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, może dostosować ust. 1 do każdej zmiany wymienionych w nim przepisów prawa wspólnotowego.

¹ Dz. Urz. L 302 z 19.10.1992, str. 2.

² Dz. Urz. L 1 z 1.01.1995, str. 181.

³ Dz. Urz. L 17 z 21.01.1997, str. 2.

ARTYKUŁ 32

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.
2. Państwa Członkowskie notyfikują u depozytariusza dopełnienie procedur konstytucyjnych w celu przyjęcia niniejszej Konwencji.
3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od notyfikacji, o której mowa w ust. 2 przez Państwo, będące Członkiem Unii Europejskiej w chwili przyjęcia przez Radę aktu sporządzającego niniejszą Konwencję, które jako ostatnie spełnia tę formalność.
4. Aż do wejścia w życie niniejszej Konwencji każde Państwo Członkowskie, w chwili notyfikacji, o której mowa w ust. 2 lub w każdej chwili po jej dokonaniu, może oświadczyć, że Konwencja, za wyjątkiem art. 26 ma zastosowanie, w zakresie jego stosunkach z Państwami Członkowskimi, które wydały podobne oświadczenie. Oświadczenie takie staje się skuteczne po upływie 90 dni od daty jego złożenia.
5. Niniejszą Konwencję stosuje się tylko do wniosków przedstawionych po dniu jej wejścia w życie lub jest stosowana w stosunkach między Państwem Członkowskim, do którego kierowany jest wniosek i składającym wniosek Państwem Członkowskim.
6. Z dniem wejścia w życie niniejszej Konwencji Konwencja o postanowieniach pomocy wzajemnej między administracjami celnymi z dnia 7 września 1967 roku traci moc.

ARTYKUŁ 33

Przystąpienie

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.
2. Tekst niniejszej Konwencji w języku przystępującego Państwa Członkowskiego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej jest autentyczny.
3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.
4. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie odnośnie do każdego państwa przystępującego do niej po dziewięćdziesięciu dniach od zdeponowania przez nie dokumentu przystąpienia lub z dniem wejścia w życie Konwencji, jeśli nie weszła ona jeszcze w życie po upływie wspomnianego okresu dziewięćdziesięciu dni.
5. W przypadku gdy niniejsza Konwencja nie weszła jeszcze w życie do czasu zdeponowania dokumentów przystąpienia przez Państwa Członkowskie przystępujące, to stosuje się do nich art. 32 ust. 4.

ARTYKUŁ 34

Zmiany

1. Każde Państwo Członkowskie będące Wysoką Umawiającą się Stroną może złożyć propozycję zmian do niniejszej Konwencji. Każda propozycja zmian przesyłana jest depozytariuszowi, który przekazuje ją Radzie i Komisji.
2. Bez uszczerbku dla postanowień art. 31 ust. 2 zmiany do Konwencji przyjmowane są przez Radę, która zaleca przyjęcie ich przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.
3. Zmiany przyjęte zgodnie z ust. 2 wchodzi w życie zgodnie z art. 32 ust. 3.

ARTYKUŁ 35

Depozytariusz

1. Funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji pełni sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej.
2. Depozytariusz publikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich informacje odnośnie do postępu w przyjęciach i przystąpieniach, we wprowadzaniu w życie, deklaracje i zastrzeżenia oraz wszelkie inne notyfikacje odnoszące się do niniejszej Konwencji.
Na dowód powyższego właściwie upoważnieni pełnomocnicy podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 1997 r. w jednym oryginalnym egzemplarzu, w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym każdy tekst jest jednakowo autentyczny, które zostają złożone w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej.

ZAŁĄCZNIKDEKLARACJE ZAŁĄCZONE DO KONWENCJI
I PUBLIKOWANE W DZIENNIKU URZĘDOWYM

1. Odnośnie do art. 1 ust. 1 i art. 28

W odniesieniu do wyjątków od obowiązku udzielenia pomocy na mocy art. 28 Konwencji, Włochy oświadczają, że realizacja wniosków w sprawie pomocy wzajemnej na podstawie Konwencji dotyczących naruszeń, które, na mocy prawa włoskiego, nie stanowią naruszenia krajowych lub wspólnotowych postanowień celnych może z powodów mających związek z podziałem kompetencji między krajowymi organami prewencji i ścigania wyrządzić szkodę porządkowi publicznemu lub innym istotnym narodowym interesom.

2. Odnośnie do art. 1 ust. 2 i art. 3 ust. 2

Dania i Finlandia oświadczają, że interpretują określenia „organy sądowe” lub „organ sądowy”, zamieszczone w art. 1 ust. 2 i art. 3 ust. 2 Konwencji w rozumieniu deklaracji, które złożyły na mocy art. 24 Europejskiej Konwencji o pomocy wzajemnej w sprawach karnych, podpisanej w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r.

3. Odnośnie do art. 4 ust. 3 tiret drugie

Dania oświadcza, że w zakresie, w jakim jej to dotyczy, art. 4 ust. 3 tiret drugie obejmuje tylko działania, poprzez które osoba bierze udział w popełnieniu przez grupę osób, dążących do wspólnego celu, jednego albo większej ilości naruszeń, włącznie z przypadkami, gdy osoba zainteresowana w bezpośredni sposób nie uczestniczy w popełnieniu danego przestępstwa bądź przestępstw; udział taki musi opierać się na znajomości zamiarów i ogólnej działalności przestępczej grupy lub zamiarów popełnienia danego przestępstwa (przestępstw) przez grupę.

4. Odnośnie do art. 4 ust. 3 tiret trzecie

Dania oświadcza, że w zakresie, w jakim jej to dotyczy, art. 4 ust. 3 tiret trzecie stosuje wyłącznie do przewidzianych przestępstw, w odniesieniu, do których paserstwo kradzionych przedmiotów jest karane na mocy prawa duńskiego, włącznie z sekcją 191a duńskiego kodeksu karnego dotyczącą paserstwa narkotyków i sekcją 284 kodeksu karnego dotyczącą paserstwa przedmiotów związanych ze szczególnie poważnym przemytem.

5. Odnośnie do art. 6 ust. 4

Dania, Finlandia i Szwecja oświadczają, że oficerowie łącznikowi określani w art. 6 ust. 4, mogą również reprezentować interesy Norwegii i Islandii lub odwrotnie. Pięć krajów nordyckich przyjęło w 1982 r. ustalenia, według których oficerowie łącznikowi wywodzący z jednego z zainteresowanych krajów reprezentują również pozostałe kraje nordyckie. Ustalenia te zostały poczynione w celu wzmocnienia walki z handlem narkotykami i ograniczenia obciążeń finansowych, ponoszonych przez każdy kraj w związku z pobytam oficerów łącznikowych. Dania, Finlandia i Szwecja przywiązują dużą wagę do tego, aby ustalenia te, które według nich dobrze funkcjonują, dalej obowiązywały.

6. Odnośnie do art. 20 ust. 8

Dania oświadcza, że przyjmuje postanowienia art. 20 na następujących warunkach:

Jeżeli pościg prowadzony jest przez organy celne innego Państwa Członkowskiego na morzu lub w powietrzu, może być on kontynuowany na terytorium duńskim, włączając w to duńskie wody terytorialne i przestrzeń powietrzną znajdującą się nad duńskim terytorium i duńskimi wodami terytorialnymi, tylko w przypadku, gdy właściwe władze duńskie zostały o tym wcześniej powiadomione.

7. Odnośnie do art. 21 ust. 5

Dania oświadcza, że przyjmuje postanowienia art. 21 na następujących warunkach:

Obserwacja graniczna bez wcześniejszego zezwolenia może być prowadzona zgodnie z art. 21 ust. 2 i 3 tylko w przypadku gdy istnieją poważne powody by sądzić, że obserwowane osoby są zamieszane w jedno z naruszeń, o których mowa w art. 19 ust. 2, mogące być powodem ekstradycji.

8. Odnośnie do art. 25 ust. 2 lit. i)

Państwa Członkowskie zobowiązują się do wzajemnego informowania na forum Rady o środkach przyjętych dla zapewnienia przestrzegania zobowiązań określonych w lit. i).

9. Deklaracja złożona na podstawie art. 26 ust. 4

Podpisując niniejszą Konwencję, zadeklarowały uznanie kompetencji Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z trybem i zasadami ustanowionymi w art. 26 ust. 5:

- Irlandia, działając zgodnie z procedurami określonymi w art. 26 ust. 5 lit. a),

- Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Włoska i Republika Austrii działając zgodnie z procedurami określonymi w art. 26 ust. 5 lit. b).

DEKLARACJA

Republika Federalna Niemiec, Republika Włoska i Republika Austrii zastrzegają sobie prawo zapisu w prawie krajowym, że w przypadku, gdy pytanie dotyczące wykładni Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi jest podniesione w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, sąd ten będzie zobowiązany wnieść sprawę do Trybunałowi Sprawiedliwości.

CONVENTION
DRAWN UP ON THE BASIS OF ARTICLE K.3
OF THE TREATY ON EUROPEAN UNION,
ON MUTUAL ASSISTANCE AND COOPERATION
BETWEEN CUSTOMS ADMINISTRATIONS

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Convention, Member States of the European Union,

REFERRING to the Act of the Council of the European Union of 18 December 1997;

RECALLING the need to strengthen the commitments contained in the Convention on Mutual Assistance between Customs Administrations, signed in Rome on 7 September 1967;

CONSIDERING that customs administrations are responsible on the customs territory of the Community and, in particular at its points of entry and exit, for the prevention, investigation and suppression of offences not only against Community rules, but also against national laws, in particular the cases covered by Articles 36 and 223 of the Treaty establishing the European Community;

CONSIDERING that a serious threat to public health, morality and security is constituted by the developing trend towards illicit trafficking of all kinds;

CONSIDERING that particular forms of cooperation involving cross-border actions for the prevention, investigation and prosecution of certain infringements of both the national legislation of the Member States and Community customs regulations should be regulated, and that such cross-border actions must always be carried out in compliance with the principles of legality (conforming with the relevant law applicable in the requested Member State and with the directives of the competent authorities of that Member State), subsidiarity (such actions to be launched only if it is clear that other less significant actions are not appropriate) and proportionality (the scale and duration of the action to be determined in the light of the seriousness of the presumed infringement);

CONVINCED that it is necessary to reinforce cooperation between customs administrations, by laying down procedures under which customs administrations may act jointly and exchange data concerned with illicit trafficking activities;

BEARING IN MIND that the customs administrations in their day-to-day work have to implement both Community and national provisions, and that there is consequently an obvious need to ensure that the provisions of mutual assistance and cooperation in both sectors evolve as far as possible in parallel,

HAVE AGREED ON THE FOLLOWING PROVISIONS:

TITLE I

GENERAL PROVISIONS

ARTICLE 1

Scope

1. Without prejudice to the competencies of the Community, the Member States of the European Union shall provide each other with mutual assistance and shall cooperate with one another through their customs administrations, with a view to:

- preventing and detecting infringements of national customs provisions, and
- prosecuting and punishing infringements of Community and national customs provisions.

2. Without prejudice to Article 3, this Convention shall not affect the provisions applicable regarding mutual assistance in criminal matters between judicial authorities, more favourable provisions in bilateral or multilateral agreements between Member States governing cooperation as provided for in paragraph 1 between the customs authorities or other competent authorities of the Member States, or arrangements in the same field agreed on the basis of uniform legislation or of a special system providing for the reciprocal application of measures of mutual assistance.

ARTICLE 2

Powers

The customs administrations shall apply this Convention within the limits of the powers conferred upon them under national provisions. Nothing in this Convention may be construed as affecting the powers conferred under national provisions upon the customs administrations within the meaning of this Convention.

ARTICLE 3

Relationship to mutual assistance provided by the judicial authorities

1. This Convention covers mutual assistance and cooperation in the framework of criminal investigations concerning infringements of national and Community customs provisions, concerning which the applicant authority has jurisdiction on the basis of the national provisions of the relevant Member State.

2. Where a criminal investigation is carried out by or under the direction of a judicial authority, that authority shall determine whether requests for mutual assistance or cooperation in that connection shall be submitted on the basis of the provisions applicable concerning mutual assistance in criminal matters or on the basis of this Convention.

ARTICLE 4

Definitions

For the purposes of this Convention, the following definitions shall apply:

1) "National customs provisions": all laws, regulations and administrative provisions of a Member State the application of which comes wholly or partly within the jurisdiction of the customs administration of that Member State concerning:

–cross-border traffic in goods subject to bans, restrictions or controls, in particular under Articles 36 and 223 of the Treaty establishing the European Community;

–non-harmonized excise duties;

2) "Community customs provisions":

- the body of Community provisions and associated implementing provisions governing the import, export, transit and presence of goods traded between Member States and third countries, and between Member States in the case of goods that do not have Community status within the meaning of Article 9(2) of the Treaty establishing the European Community or goods subject to additional controls or investigations for the purposes of establishing their Community status;
 - the body of provisions adopted at Community level under the common agricultural policy and the specific provisions adopted with regard to goods resulting from the processing of agricultural products;
 - the body of provisions adopted at Community level for harmonized excise duties and for value-added tax on importation together with the national provisions implementing them;
- 3) "infringements": acts in conflict with national or Community customs provisions, including, *inter alia*:
- participation in, or attempts to commit, such infringements,
 - participation in a criminal organization committing such infringements,
 - the laundering of money deriving from the infringements referred to in this paragraph;

- 4) "mutual assistance": the granting of assistance between customs administrations as provided for in this Convention;
- 5) "applicant authority": the competent authority of the Member State which makes a request for assistance;
- 6) "requested authority": the competent authority of the Member State to which a request for assistance is made;
- 7) "customs administrations": Member States' customs authorities as well as other authorities with jurisdiction for implementing the provisions of this Convention;
- 8) "personal data": all information relating to an identified or identifiable natural person; a person is considered to be identifiable if he or she can be directly or indirectly identified, inter alia by means of an identification number or of one or more specific elements which are characteristic of his or her physical, physiological, psychological, economic, cultural or social identity;
- 9) "cross-border cooperation": cooperation between customs administrations across the borders of each Member State.

ARTICLE 5

Central coordinating units

1. Member States shall appoint in their customs authorities a central unit (coordinating unit). It shall be responsible for receiving all applications for mutual assistance under this Convention and for coordinating mutual assistance, without prejudice to paragraph 2. The unit shall also be responsible for cooperation with other authorities involved in an assistance measure under this Convention. The coordinating units of the Member States shall maintain the necessary direct contact with each other, particularly in the cases covered by Title IV.
2. The activity of the central coordinating units shall not exclude, particularly in an emergency, direct cooperation between other services of the customs authorities of the Member States. For reasons of efficiency and consistency, the central coordinating units shall be informed of any action involving such direct cooperation.
3. If the customs authority is not, or not completely, competent to process a request, the central coordinating unit shall forward the request to the competent national authority and inform the applicant authority that it has done so.
4. If it is not possible to accede to the request for legal or substantive reasons, the coordinating unit shall return the request to the applicant authority with an explanation as to why the request could not be processed.

ARTICLE 6

Liaison officers

1. Member States may make agreements between themselves on the exchange of liaison officers for limited or unlimited periods, and on mutually-agreed conditions.
2. Liaison officers shall have no powers of intervention in the host country.
3. In order to promote cooperation between Member States' customs administrations, liaison officers may, with the agreement or at the request of the competent authorities of the Member States, have the following duties:
 - (a) promoting and speeding up the exchange of information between the Member States;
 - (b) providing assistance in investigations which relate to their own Member State or the Member State they represent;
 - (c) providing support in dealing with requests for assistance;
 - (d) advising and assisting the host country in preparing and carrying out cross-border operations;
 - (e) any other duties which Member States may agree between themselves.

4. Member States may agree bilaterally or multilaterally on the terms of reference and the location of the liaison officers. Liaison officers may also represent the interests of one or more Member States.

ARTICLE 7

Obligation to prove identity

Unless otherwise specified in this Convention, officers of the applicant authority present in another Member State in order to exercise the rights laid down in this Convention shall at all times be able to produce written authority stating their identity and their official functions.

TITLE II

ASSISTANCE ON REQUEST

ARTICLE 8

Principles

1. In order to provide the assistance required under this Title, the requested authority or the competent authority which it has addressed shall proceed as though it were acting on its own account or at the request of another authority in its own Member State. In so doing it shall avail itself of all the legal powers at its disposal within the framework of its national law in order to respond to the request.

2. The requested authority shall extend this assistance to all circumstances of the infringement which have any recognizable bearing on the subject of the request for assistance without this requiring any additional request. In case of doubt, the requested authority shall firstly contact the applicant authority.

ARTICLE 9

Form and content of the request for assistance

1. Requests for assistance shall always be made in writing. Documents necessary for the execution of such requests shall accompany the request.
2. Requests pursuant to paragraph 1 shall include the following information:
 - (a) the applicant authority making the request;
 - (b) the measure requested;
 - (c) the object of, and the reason for, the request;
 - (d) the laws, rules and other legal provisions involved;
 - (e) indications as exact and comprehensive as possible on the natural or legal persons being the target of the investigations;
 - (f) a summary of the relevant facts, except in cases provided for in Article 13.

3. Requests shall be submitted in an official language of the Member State of the requested authority or in a language acceptable to such authority.
4. When required because of the urgency of the situation, oral requests shall be accepted, but must be confirmed in writing as soon as possible.
5. If a request does not meet the formal requirements, the requested authority may ask for it to be corrected or completed; measures necessary to comply with the request may be commenced in the meantime.
6. The requested authority shall agree to apply a particular procedure in response to a request, provided that that procedure is not in conflict with the legal and administrative provisions of the requested Member State.

ARTICLE 10

Requests for information

1. At the request of the applicant authority, the requested authority shall communicate to it all information which may enable it to prevent, detect and prosecute infringements.
2. The information communicated is to be accompanied by reports and other documents, or certified copies or extracts of the same, on which that information is based and which are in the possession of the requested authority or which were produced or obtained in order to execute the request for information.

3. By agreement between the applicant authority and the requested authority, officers authorized by the applicant authority may, subject to detailed instructions from the requested authority, obtain information pursuant to paragraph 1 from the offices of the requested Member State. This shall apply to all information derived from the documentation to which the staff of those offices have access. Those officers shall be authorized to take copies of the said documentation.

ARTICLE 11

Requests for surveillance

At the request of the applicant authority, the requested authority shall as far as possible keep a special watch or arrange for a special watch to be kept on persons where there are serious grounds for believing that they have infringed Community or national customs provisions or that they are committing or have carried out preparatory acts with a view to the commission of such infringements. At the request of the applicant authority, the requested authority shall also keep a watch on places, means of transport and goods connected with activities which might be in breach of the abovementioned customs provisions.

ARTICLE 12

Requests for enquiries

1. The requested authority shall at the request of the applicant authority carry out, or arrange to have carried out, appropriate enquiries concerning operations which constitute, or appear to the applicant authority to constitute, infringements.

The requested authority shall communicate the results of such enquiries to the applicant authority. Article 10(2) shall apply *mutatis mutandis*.

2. By agreement between the applicant authority and the requested authority, officers appointed by the applicant authority may be present at the enquiries referred to in paragraph 1. Enquiries shall at all times be carried out by officers of the requested authority. The applicant authority's officers may not, of their own initiative, assume the powers conferred on officers of the requested authority. They shall, however, have access to the same premises and the same documents as the latter, through their intermediary and for the sole purpose of the enquiry being carried out.

ARTICLE 13

Notification

1. At the request of the applicant authority, the requested authority shall, in accordance with the national rules of the Member State in which it is based, notify the addressee or have it notified of all instruments or decisions which emanate from the competent authorities of the Member State in which the applicant authority is based and concern the application of this Convention.

2. Requests for notification, mentioning the subject of the instrument or decision to be notified, shall be accompanied by a translation in the official language or an official language of the Member State in which the requested authority is based, without prejudice to the latter's right to waive such a translation.

ARTICLE 14

Use as evidence

Findings, certificates, information, documents, certified true copies and other papers obtained in accordance with their national law by officers of the requested authority and transmitted to the applicant authority in the cases of assistance provided for in Articles 10 to 12 may be used as evidence in accordance with national law by the competent bodies of the Member State where the applicant authority is based.

TITLE III

SPONTANEOUS ASSISTANCE

ARTICLE 15

Principle

The competent authorities of each Member State shall, as laid down in Articles 16 and 17, subject to any limitations imposed by national law, provide assistance to the competent authorities of the other Member States without prior request.

ARTICLE 16

Surveillance

Where it serves the prevention, detection and prosecution of infringements in another Member State, each Member State's competent authorities shall:

- (a) as far as is possible keep, or have kept, the special watch described in Article 11;
- (b) communicate to the competent authorities of the other Member States concerned all information in their possession and, in particular, reports and other documents or certified true copies or extracts thereof, concerning operations which are connected with a planned or committed infringement.

ARTICLE 17

Spontaneous information

The competent authorities of each Member State shall immediately send to the competent authorities of the other Member States concerned all relevant information concerning planned or committed infringements and, in particular, information concerning the goods involved and new ways and means of committing such infringements.

ARTICLE 18

Use as evidence

Surveillance reports and information obtained by officers of one Member State and communicated to another Member State in the course of the spontaneous assistance provided for in Articles 15 to 17 may be used in accordance with national law as evidence by the competent bodies of the Member State receiving the information.

TITLE IV

SPECIAL FORMS OF COOPERATION

ARTICLE 19

Principles

1. Customs administrations shall engage in cross-border cooperation in accordance with this Title. They shall provide each other with the necessary assistance in terms of staff and organizational support. Requests for cooperation shall, as a rule, take the form of requests for assistance in accordance with Article 9. In specific cases referred to in this Title, officers of the applicant authority may engage in activities in the territory of the requested State, with the approval of the requested authority.

Coordination and planning of cross-border operations shall be the responsibility of the central coordinating units in accordance with Article 5.

2. Cross-border cooperation within the meaning of paragraph 1 shall be permitted for the prevention, investigation and prosecution of infringements in cases of:

- (a) illicit traffic in drugs and psychotropic substances, weapons, munitions, explosive materials, cultural goods, dangerous and toxic waste, nuclear material or materials or equipment intended for the manufacture of atomic, biological and/or chemical weapons (prohibited goods);
- (b) trade in substances listed in tables I and II of the United Nations Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances and intended for the illegal manufacture of drugs (precursor substances);
- (c) illegal cross-border commercial trade in taxable goods to evade tax or to obtain unauthorized State payments in connection with the import or export of goods, where the extent of the trade and the related risk to taxes and subsidies is such that the potential financial cost to the budget of the European Communities or the Member States is considerable;
- (d) any other trade in goods prohibited by Community or national customs rules.

3. The requested authority shall not be obliged to engage in the specific forms of cooperation referred to in this Title if the type of investigation sought is not permitted or not provided for under the national law of the requested Member State. In this case, the applicant authority shall be entitled to refuse, for the same reason, the corresponding type of cross-border cooperation in the reverse case, where it is requested by an authority of the requested Member State.
4. If necessary under the national law of the Member States, the participating authorities shall apply to their judicial authorities for approval of the planned investigations. Where the competent judicial authorities make their approval subject to certain conditions and requirements, the participating authorities shall ensure that those conditions and requirements are observed in the course of the investigations.
5. Where officers of a Member State engage in activities in the territory of another Member State by virtue of this Title and cause damage by their activities, the Member State in whose territory the damage was caused shall make good the damage, in accordance with its national legislation in the same way as it would have done if the damage had been caused by its own officers. That Member State will be reimbursed in full by the Member State whose officers have caused the damage for the amounts it has paid to the victims or to other entitled persons or institutions.
6. Without prejudice to the exercise of its rights vis-à-vis third parties and notwithstanding the obligation to make good damages according to the second sentence of paragraph 5, each Member State shall refrain, in the case provided for in the first sentence of paragraph 5, from requesting reimbursement of the amount of damages it has sustained from another Member State.

7. Information obtained by officers during cross-border cooperation provided for in Articles 20 to 24 may be used, in accordance with national law and subject to particular conditions laid down by the competent authorities of the State in which the information was obtained, as evidence by the competent bodies of the Member State receiving the information.

8. In the course of the operations referred to in Articles 20 to 24, officers on mission in the territory of another Member State shall be treated in the same way as officers of that State as regards infringements committed against them or by them.

ARTICLE 20

Hot pursuit

1. Officers of the customs administration of one of the Member States pursuing in their country, an individual observed in the act of committing one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition, or participating in such an infringement, shall be authorized to continue pursuit in the territory of another Member State without prior authorization where, given the particular urgency of the situation, it was not possible to notify the competent authorities of the other Member State prior to entry into that territory or where these authorities have been unable to reach the scene in time to take over the pursuit.

The pursuing officers shall, not later than when they cross the border, contact the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit is to take place. The pursuit shall cease as soon as the Member State in whose territory the pursuit is taking place so requests. At the request of the pursuing officers, the competent authorities of the said Member State shall challenge the pursued person so as to establish his identity or to arrest him. Member States shall inform the depositary of the pursuing officers to whom this provision applies; the depositary shall inform the other Member States.

2. The pursuit shall be carried out in accordance with the following procedures, defined by the declaration provided for in paragraph 6:

(a) the pursuing officers shall not have the right to apprehend;

(b) however, if no request to cease the pursuit is made and if the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit is taking place are unable to intervene quickly enough, the pursuing officers may apprehend the person pursued until the officers of the said Member State, who must be informed without delay, are able to establish his identity or arrest him.

3. Pursuit shall be carried out in accordance with paragraphs 1 and 2 in one of the following ways as defined by the declaration provided for in paragraph 6:

(a) in an area or during a period, as from the crossing of the border, to be established in the declaration;

(b) without limit in space or time.

4. Pursuit shall be subject to the following general conditions:
- (a) the pursuing officers shall comply with the provisions of this Article and with the law of the Member State in whose territory they are operating; they shall obey the instructions of the competent authorities of the said Member State;
 - (b) when the pursuit takes place on the sea, it shall, where it extends to the high sea or the exclusive economic zone, be carried out in conformity with the international law of the sea as reflected in the United Nations Convention on the Law of the Sea, and, when it takes place in the territory of another Member State, it shall be carried out in accordance with the provisions of this Article;
 - (c) entry into private homes and places not accessible to the public shall be prohibited;
 - (d) the pursuing officers shall be easily identifiable, either by their uniform or an armband or by means of accessories fitted to their means of transport; the use of civilian clothes combined with the use of unmarked means of transport without the aforementioned identification is prohibited; the pursuing officers shall at all times be able to prove that they are acting in an official capacity;

- (e) the pursuing officers may carry their service weapons, save (i) where the requested Member State has made a general declaration that weapons may never be carried into its territory or (ii) where specifically decided otherwise by the requested Member State. When officers of another Member State are permitted to carry their service weapons, their use shall be prohibited save in cases of legitimate self-defence;
- (f) once the pursued person has been apprehended as provided for in paragraph 2(b), for the purpose of bringing him before the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit took place he may be subjected only to a security search; handcuffs may be used during his transfer; objects carried by the pursued person may be seized;
- (g) after each operation mentioned in paragraphs 1, 2 and 3, the pursuing officers shall present themselves before the competent authorities of the Member State in whose territory they were operating and shall give an account of their mission; at the request of those authorities, they must remain at their disposal until the circumstances of their action have been adequately elucidated; this condition shall apply even where the pursuit has not resulted in the arrest of the pursued person;
- (h) the authorities of the Member State from which the pursuing officers have come shall, when requested by the authorities of the Member State in whose territory the pursuit took place, assist the enquiry subsequent to the operation in which they took part, including legal proceedings.

5. A person who, following the action provided for in paragraph 2, has been arrested by the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit took place may, whatever his nationality, be held for questioning. The relevant rules of national law shall apply *mutatis mutandis*.

If the person is not a national of the Member State in whose territory he was arrested, he shall be released no later than six hours after his arrest, not including the hours between midnight and 09.00 hours, unless the competent authorities of the said Member State have previously received a request for his provisional arrest for the purposes of extradition in any form.

6. On signing this Convention, each Member State shall make a declaration in which it shall define, on the basis of paragraphs 2, 3 and 4, the procedures for implementing pursuit in its territory.

A Member State may at any time replace its declaration by another declaration, provided the latter does not restrict the scope of the former.

Each declaration shall be made after consultations with each of the Member States concerned and with a view to obtaining equivalent arrangements in those States:

7. Member States may, on a bilateral basis, extend the scope of paragraph 1 and adopt additional provisions in implementation of this Article.

8. When depositing its instruments of adoption of this Convention, a Member State may declare that it is not bound by this Article or by part thereof. Such declaration may be withdrawn at any time.

ARTICLE 21

Cross-border surveillance

1. Officers of the customs administration of one of the Member States who are keeping under observation in their country persons in respect of whom there are serious grounds for believing that they are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2) shall be authorized to continue their observation in the territory of another Member State where the latter has authorized cross-border observation in response to a request for assistance which has previously been submitted. Conditions may be attached to the authorization.

Member States shall inform the depositary of the officers to whom this provision applies; the depositary shall inform the other Member States.

On request, the observation shall be entrusted to officers of the Member State in whose territory it is carried out.

The request referred to in the first subparagraph shall be sent to an authority designated by each of the Member States empowered to grant the requested authorization or pass on the request.

Member States shall inform the depositary of the authority designated for this purpose; the depositary shall inform the other Member States.

2. Where, for particularly urgent reasons, prior authorization of the other Member State cannot be requested, the officers conducting the observation shall be authorized to continue beyond the border the observation of persons in respect of whom there are serious grounds for believing that they are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2), provided that the following conditions are met:

- (a) the competent authorities of the Member State in whose territory the observation is to be continued shall be notified immediately of the crossing of the border, during the observation;
- (b) a request submitted in accordance with paragraph 1 and outlining the grounds for crossing the border without prior authorization shall be submitted without delay.

Observation shall cease as soon as the Member State in whose territory it is taking place so requests, following the notification referred to in (a) or the request referred to in (b), or where authorization has not been obtained five hours after the border was crossed.

3. The observation referred to in paragraphs 1 and 2 shall be carried out only under the following general conditions:

- (a) the officers conducting the observation shall comply with the provisions of this Article and with the law of the Member State in whose territory they are operating; they must obey the instructions of the competent authorities of the said Member State;

- (b) except in the situations provided for in paragraph 2, the officers shall, during the observation, carry a document certifying that authorization has been granted;
- (c) the officers conducting the observation shall be able at all times to provide proof that they are acting in an official capacity;
- (d) the officers conducting the observation may carry their service weapons during the observation save (i) where the requested Member State has made a general declaration that weapons may never be carried into its territory or (ii) where specifically decided otherwise by the requested Member State. When officers of another Member State are permitted to carry their service weapons, their use shall be prohibited save in cases of legitimate self-defence;
- (e) entry into private homes and places not accessible to the public shall be prohibited;
- (f) the officers conducting the observation may neither challenge nor arrest the person under observation;
- (g) all operations shall be the subject of a report to the authorities of the Member State in whose territory they took place; the officers conducting the observation may be required to appear in person;

(h) the authorities of the Member State from which the observing officers have come shall, when requested by the authorities of the Member State in whose territory the observation took place, assist the enquiry subsequent to the operation in which they took part, including legal proceedings.

4. The Member States may, at bilateral level, extend the scope of this Article and adopt additional measures in implementation thereof.

5. When depositing its instruments of adoption of this Convention, a Member State may declare that it is not bound by this Article or by part thereof. Such declaration may be withdrawn at any time.

ARTICLE 22

Controlled delivery

1. Each Member State shall undertake to ensure that, at the request of another Member State, controlled deliveries may be permitted on its territory in the framework of criminal investigations into extraditable offences.

2. The decision to carry out controlled deliveries shall be taken in each individual case by the competent authorities of the requested Member State, with due regard for the national law of that State.

3. Controlled deliveries shall take place in accordance with the procedures of the requested Member State. Competence to act and to direct operations shall lie with the competent authorities of that Member State.

The requested authority shall take over control of the delivery when the goods cross the border or at an agreed hand-over point in order to avoid any interruption of surveillance. During the rest of the journey it shall ensure that the goods are kept permanently under surveillance in such a way that at any time it has the possibility of arresting the perpetrators and seizing the goods.

4. Consignments the controlled delivery of which is agreed to may, with the consent of the Member States concerned, be intercepted and allowed to continue with the initial contents intact or removed or replaced in whole or in part.

ARTICLE 23

Covert investigations

1. At the request of the applicant authority, the requested authority may authorize officers of the customs administration of the requesting Member State or officers acting on behalf of such administration operating under cover of a false identity (covert investigators) to operate on the territory of the requested Member State. The applicant authority shall make the request only where it would be extremely difficult to elucidate the facts without recourse to the proposed investigative measures. The officers in question shall be authorized in the course of their activities to collect information and make contact with suspects or other persons associated with them.

2. Covert investigations in the requested Member State shall have a limited duration. The preparation and supervision of the investigations shall take place in close cooperation between the relevant authorities of the requested and applicant Member States.

3. The conditions under which a covert investigation is allowed, as well as the conditions under which it is carried out, shall be determined by the requested authority in accordance with its national law. If, in the course of a covert investigation, information is acquired in relation to an infringement other than that covered by the original request, then the conditions concerning the use to which such information may be put shall also be determined by the requested authority in accordance with its national law.

4. The requested authority shall provide the necessary manpower and technical support. It shall take measures to protect the officers referred to in paragraph 1, while they are active in the requested Member State.

5. When depositing its instruments of adoption of this Convention, a Member State may declare that it is not bound by this Article or part thereof. Such declaration may be withdrawn at any time.

ARTICLE 24

Joint special investigation teams

1. By mutual agreement, the authorities of several Member States may set up a joint special investigation team based in a Member State and comprising officers with the relevant specializations.

The joint special investigation team shall have the following tasks:

- implementation of difficult and demanding investigations of specific infringements, requiring simultaneous, coordinated action in the Member States concerned;
- coordination of joint activities to prevent and detect particular types of infringement and obtain information on the persons involved, their associates and the methods used.

2. Joint special investigation teams shall operate under the following general conditions:

- (a) they shall be set up only for a specific purpose and for a limited period;
- (b) an officer from the Member State in which the team's activities take place shall head the team;
- (c) the participating officers shall be bound by the law of the Member State in whose territory the team's activities take place;
- (d) the Member State in which the team's activities take place shall make the necessary organizational arrangements for the team to operate.

3. Membership of the team shall not bestow on officers any powers of intervention in the territory of another Member State.

TITLE V

DATA PROTECTION

ARTICLE 25

Data protection for the exchange of data

1. When information is exchanged, the customs administrations shall take into account in each specific case the requirements for the protection of personal data. They shall respect the relevant provisions of the Convention of the Council of Europe of 28 January 1981 for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data. In the interest of data protection, a Member State may, in accordance with paragraph 2, impose conditions concerning the processing of personal data by another Member State to which such personal data may be passed.
2. Without prejudice to the provisions of the Convention concerning the use of information technology for customs purposes, the following provisions shall apply to personal data which are communicated pursuant to the application of this Convention:
 - (a) processing of the personal data by the recipient authority shall be authorized only for the purpose referred to in Article 1(1). That authority may forward them, without prior consent from the Member State supplying them, to its customs administrations, its investigative authorities and its judicial bodies to enable them to prosecute and punish infringements within the meaning of Article 4(3). In all other cases of data transmission, the consent of the Member State which supplied the information is necessary;

- (b) the authority of the Member State which communicates data shall ensure that they are accurate and up-to-date. If it emerges that inaccurate data have been communicated or data have been communicated which should not have been communicated or that lawfully communicated data are required at a later stage to be erased in accordance with the law of the communicating Member State, the recipient authority shall be immediately informed thereof. It shall be obliged to correct such data or have them erased. If the recipient authority has reason to believe that communicated data are inaccurate or should be erased, it shall inform the communicating Member State;
- (c) in cases where communicated data should, according to the law of the communicating Member State, be erased or amended, the persons concerned must be given the effective right to correct the data;
- (d) the forwarding and receipt of exchanged data shall be recorded by the authorities concerned;
- (e) if so requested, the communicating and recipient authorities shall inform the person concerned, at that person's request, of the personal data communicated and the use to which they are to be put. There is no obligation to provide the information if it is found, on consideration of the matter, that the importance to the public of the information being withheld outweighs the importance to the person concerned of receiving it. Moreover, the right of the person concerned to receive information about the personal data communicated shall be determined in accordance with the national laws, regulations and procedures of the Member State in whose territory the information is requested. Before any decision is taken on providing information, the communicating authority shall be given the opportunity of stating its position;

- (f) Member States shall be liable, in accordance with their own laws, regulations and procedures, for injury caused to a person through the processing of data communicated in the Member State concerned. This shall also be the case where the injury was caused by the communication of inaccurate data or the fact that the communicating authority communicated data in violation of the Convention;
- (g) the data communicated shall be kept for a period not exceeding that necessary for the purposes for which they were communicated. The need to keep them shall be examined at the appropriate moment by the Member State concerned;
- (h) in any event, the data shall enjoy at least the same protection as is given to similar data in the Member State which received them;
- (i) every Member State shall take the appropriate measures to ensure compliance with this Article by the application of effective controls. Every Member State may assign the task of control to the national supervisory authority mentioned in Article 17 of the Convention concerning the use of information technology for customs purposes.

3. For the purposes of this Article, "the processing of personal data" shall be understood in accordance with the definition in Article 2(b) of Directive 95/46/EC of the European Parliament and of the Council of 24 October 1995 on the protection of individuals with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data ⁽¹⁾.

⁽¹⁾OJ L 281, 23.11.1995, p. 31.

TITLE VI

INTERPRETATION OF THE CONVENTION

ARTICLE 26

Court of Justice

1. The Court of Justice of the European Communities shall have jurisdiction to rule on any dispute between Member States regarding the interpretation or the application of this Convention whenever it has proved impossible for the dispute to be settled by the Council within six months of its being referred to the Council by one of its members.
2. The Court of Justice of the European Communities shall have jurisdiction to rule on any dispute between Member States and the Commission concerning the interpretation or application of this Convention which it has proved impossible to settle through negotiation. The dispute may be submitted to the Court of Justice after the expiry of a period of six months from the date on which one of the parties notified the other of the existence of a dispute.
3. The Court of Justice shall have jurisdiction, subject to the conditions laid down in paragraphs 4 to 7, to give preliminary rulings on the interpretation of this Convention.

4. By a declaration made at the time of the signing of this Convention or at any time thereafter, any Member State shall be able to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of this Convention as specified in either paragraph 5(a) or (b).
5. A Member State which has made a declaration pursuant to paragraph 4 shall specify that either:
 - (a) any court or tribunal of that State against whose decisions there is no judicial remedy under national law may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of this Convention if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgement, or
 - (b) any court or tribunal of that State may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of this Convention if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgement.
6. The Protocol on the Statute of the Court of Justice of the European Communities and the Rules of Procedure of that Court of Justice shall apply.
7. Any Member State, whether or not it has made a declaration pursuant to paragraph 4, shall be entitled to submit statements of case or written observations to the Court in cases which arise under paragraph 5.

8. The Court of Justice shall not have jurisdiction to check the validity or proportionality of operations carried out by competent law enforcement agencies under this Convention nor to rule on the exercise of responsibilities which devolve upon Member States for maintaining law and order and for safeguarding internal security.

TITLE VII

IMPLEMENTATION AND FINAL PROVISIONS

ARTICLE 27

Confidentiality

The customs administrations shall take account, in each specific case of exchange of information, of the requirements of investigation secrecy. To that end, a Member State may impose conditions covering the use of information by another Member State to which that information may be passed.

ARTICLE 28

Exemptions from the obligation to provide assistance

1. This Convention shall not oblige the authorities of Member States to provide mutual assistance where such assistance would be likely to harm the public policy or other essential interests of the State concerned, particularly in the field of data protection, or where the scope of the action requested, in particular in the context of the special forms of cooperation provided for in Title IV, is obviously disproportionate to the seriousness of the presumed infringement. In such cases, assistance may be refused in whole or in part or made subject to compliance with certain conditions.
2. Reasons must be given for any refusal to provide assistance.

ARTICLE 29

Expenses

1. Member States shall normally waive all claims for reimbursements of costs incurred in the implementation of this Convention, with the exception of expenses for fees paid to experts.

2. If expenses of a substantial and extraordinary nature are, or will be, required to execute the request, the customs administrations involved shall consult to determine the terms and conditions under which a request shall be executed as well as the manner in which the costs shall be borne.

ARTICLE 30

Reservations

1. Save as provided in Article 20(8), Article 21(5) and Article 23(5), this Convention shall not be the subject of any reservations.
2. Member States which have already established agreements between them covering matters regulated in Title IV of this Convention may make reservations pursuant to paragraph 1 only insofar as such reservations do not affect their obligations under such agreements.
3. Accordingly, the obligations arising out of the provisions of the Convention of 19 June 1990 implementing the Schengen Agreement of 14 June 1985 on the Gradual Abolition of Checks at their Common Borders which provide for closer cooperation shall not be affected by this Convention in the context of relations between the Member States which are bound by those provisions.

ARTICLE 31

Territorial application

1. This Convention shall apply to the territories of the Member States as referred to in Article 3(1) of Council Regulation (EEC) No 2913/92 of 12 October 1992 establishing the Community Customs Code ⁽²⁾, as revised by the Act concerning the conditions of accession of the Republic of Austria, the Republic of Finland and the Kingdom of Sweden and the adjustments to the Treaties on which the European Union is founded ⁽³⁾ and in Regulation (EC) No 82/97 of the European Parliament and of the Council of 19 December 1996 ⁽⁴⁾, including, for the Federal Republic of Germany, the Island of Heligoland and the territory of Büsingen (within the framework of and pursuant to the Treaty of 23 November 1964 between the Federal Republic of Germany and the Swiss Confederation on the inclusion of the commune of Büsingen am Hochrhein in the customs territory of the Swiss Confederation, or the current version thereof) and, for the Italian Republic, the municipalities of Livigno and Campione d'Italia, and to the territorial waters, the inland maritime waters and the airspace of the territories of the Member States.

2. The Council, acting unanimously by the procedure provided for in Title VI of the Treaty on European Union, may adapt paragraph 1 to any amendment of the provisions of Community law referred to therein.

⁽²⁾OJ L 302, 19.10.1992, p. 2.

⁽³⁾OJ L 1, 1. 1.1995, p. 181.

⁽⁴⁾OJ L 17, 21. 1.1997, p. 2.

ARTICLE 32

Entry into force

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.
2. Member States shall notify the depositary of the completion of the constitutional procedures for the adoption of this Convention.
3. This Convention shall enter into force ninety days after the notification referred to in paragraph 2 by the State, Member of the European Union at the time of adoption by the Council of the Act drawing up this Convention, which is last to complete that formality.
4. Until this Convention enters into force, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2, or at any other later time, declare that as far as it is concerned this Convention, with the exception of Article 26 thereof, shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration. Such declarations shall take effect ninety days after the date of deposit thereof.
5. This Convention shall apply only to requests submitted after the date on which it enters into force or is applied as between the requested Member State and the applicant Member State.
6. On the date of entry into force of this Convention, the Convention on the provision of mutual assistance between customs administrations of 7 September 1967 shall be repealed.

ARTICLE 33

Accession

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a Member State of the European Union.
2. The text of the Convention in the language of the acceding Member State, as drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.
3. The instruments of accession shall be deposited with the depositary.
4. This Convention shall come into force with respect to any State that accedes to it ninety days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of the Convention if it has not already entered into force upon expiry of the said period of ninety days.
5. Where this Convention has not yet entered into force at the time of the deposit of their instrument of accession, Article 32(4) shall apply to acceding Member States.

ARTICLE 34

Amendments

1. Amendments to this Convention may be proposed by any Member State that is a High Contracting Party. Any proposed amendment shall be sent to the depositary, who shall communicate it to the Council and the Commission.
2. Without prejudice to Article 31(2), the amendments to the Convention shall be adopted by the Council, which shall recommend them to the Member States for adoption in accordance with their respective constitutional requirements.
3. Amendments adopted in accordance with paragraph 2 shall come into force in accordance with Article 32(3).

ARTICLE 35

Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.
2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, implementation, declarations and reservations, and also any other notification concerning this Convention.

EN FE DE LO CUAL los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Convenio.
 TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.
 ZU URKUND DESSEN haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Übereinkommen gesetzt.
 ΣΕ ΠΙΣΤΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα Σύμβαση.
 IN WITNESS WHEREOF, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.
 EN FOI DE QUOI, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.
 DÁ FHIANÚ SIN, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-sínte a lámh leis an gCoinbhinsiún seo.
 IN FEDE DI CHE, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente convenzione.
 TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze Overeenkomst hebben gesteld.
 EM FÉ DO QUE, os plenipotenciários abaixo-assinados apuseram as suas assinaturas no final da presente Convenção.
 TÄMÄN VAKUUDEKSI alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän yleissopimuksen.
 TIL BEKRÆFTELSE hárav har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat denna konvention.

HECHO en Bruselas, el dieciocho de diciembre de mil novecientos noventa y siete, en un ejemplar único, en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea.

UDFÆRDIGET i Bruxelles den attende december nitten hundrede og syv og halvtreds, i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

GESCHEHEN zu Brüssel am achtzehnten Dezember neunzehnhundertsiebenundneunzig in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

ΕΓΙΝΕ στις Βρυξέλλες, στις δέκα οκτώ Δεκεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα επτά, σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα· κάθε κείμενο είναι εξίσου αυθεντικό και κατατίθεται στα αρχεία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

DONE at Brussels on the eighteenth day of December in the year one thousand nine hundred and ninety-seven in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

FAIT À BRUXELLES, le dix-huit décembre mil neuf cent quatre-vingt-dix-sept, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, chaque texte faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

ARNA DHÉANAMH sa Bhrúiséil ar an ochtú lá déag de Nollaig sa bhliain míle naoi gcéad nócha a seacht, i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSuatainnis agus comhúdarás ag na téacsanna i ngach ceann de na teangacha sin; déantar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartáin Ardúnaíocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh.

FATTO a Bruxelles, addì diciotto dicembre millenovecentonovantasette, in un unico esemplare, in lingua danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascuno testo facente ugualmente fede, e depositato negli archivi del Segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea.

GEDAAN te Brussel, de achttiende december negentienhonderd zevenennegentig, in één exemplaar, in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlansde, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt neergelegd in het archief van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

FEITO em Bruxelas, em dezoito de Dezembro de mil novecentos e noventa e sete em exemplar único, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fé todos os textos, depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia.

TEHTY Brysselissä kahdeksantentoista päivänä joulukuuta vuonna tuhatyhdeksänkymmentäkahdeksentoista englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä yhtenä alkuperäiskappaleena, joka talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon ja jonka jokainen teksti on yhtä todistusvoimainen.

SOM SKEDDE i Bryssel den artonde december nittonhundraottiosju i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, vilket exemplar skall deponeras i arkivet vid generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd.

ANNEX**DECLARATIONS TO BE ANNEXED TO THE CONVENTION
AND PUBLISHED IN THE OFFICIAL JOURNAL****1. Re Articles 1(1) and 28**

With reference to the exceptions to the obligation to provide assistance under Article 28 of the Convention, Italy declares that the execution of mutual assistance requests, on the basis of the Convention, concerning infringements which under Italian law are not infringements of national or community customs provisions, may – for reasons relating to the subdivision of competence among domestic authorities in prevention and prosecution of crimes – harm the public policy or other national essential interests.

2. Re Article 1(2) and 3(2)

Denmark and Finland declare that they interpret the term "judicial authorities" or "judicial authority" in Articles 1(2) and 3(2) of the Convention in the sense of their declarations made pursuant to Article 24 of the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, signed in Strasbourg on 20 April 1959.

3.Re Article 4(3), second indent

Denmark declares, as far as it is concerned, that Article 4(3), second indent, covers only actions by which a person participates in the commission by a group of people, acting toward a common goal, of one or more of the infringements concerned, including situations where the person concerned does not take part in the actual commission of the offence or offences in question; such participation must be based on knowledge of the purpose and general criminal activities of the group, or on knowledge of the group's intention to commit the offence(s) in question.

4.Re Article 4(3), third indent

Denmark declares, as far as it is concerned, that Article 4(3), third indent, applies only to the predicate offences in respect of which at any time receiving stolen goods is punishable under Danish law, including section 191a of the Danish Criminal Code on receiving stolen drugs and section 284 of the Criminal Code on receiving goods in connection with smuggling of a particularly aggravated nature.

5.Re Article 6(4)

Denmark, Finland and Sweden declare that the liaison officers referred to in Article 6(4) may also represent the interest of Norway and Iceland or vice versa. The five Nordic Countries have since 1982 had an arrangement whereby the stationed liaison officers from one of the countries involved also represent the other Nordic Countries. This arrangement was made in order to strengthen the fight against drug trafficking and to limit the economic burden imposed on individual countries by the stationing of the liaison officers. Denmark, Finland and Sweden attach great importance to the continuation of this arrangement, which operates well.

6.Re Article 20(8)

Denmark declares that it accepts the provisions of Article 20, subject to the following conditions:

In case of a hot pursuit exercised by the customs authorities of another Member State at sea or through the air, such pursuit may be extended to Danish territory, including Danish territorial waters and the airspace above Danish territory and territorial waters, only if the competent Danish authorities have received prior notice thereof.

7.Re Article 21(5)

Denmark declares that it accepts the provisions of Article 21, subject to the following conditions:

Cross-border surveillance without prior authorization may be carried out only in accordance with Article 21(2) and (3) if there are serious grounds for believing that the persons under observation are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition.

8.Re Article 25(2)(i)

Member States undertake to keep each other informed in the Council on measures taken to ensure that the commitments referred to in point (i) are observed.

9. Declaration made pursuant to Article 26(4)

At the time of the signing of this Convention, the following declared that they accepted the jurisdiction of the Court of Justice in accordance with the procedures laid down in Article 26(5):

Ireland in accordance with the procedures laid down in Article 26(5)(a);
the Federal Republic of Germany, the Hellenic Republic, the Italian Republic and the Republic of Austria in accordance with the procedures laid down in Article 26(5)(b).

DECLARATION

The Federal Republic of Germany, the Italian Republic and the Republic of Austria, reserve the right to make provision in their national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on mutual assistance and cooperation between customs administrations is raised in a case pending before a national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice.

- Po zapoznaniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że
- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
 - Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tej konwencji i złożyć deklaracje zgodnie z artykułem 20 ustęp 8, artykułem 21 ustęp 5, artykułem 23 ustęp 5, artykułem 26 ustęp 4 oraz artykułem 32 ustęp 4,
 - postanowienia konwencji są przyjęte, potwierdzone i będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 26 września 2005 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

L.S.

Prezes Rady Ministrów: *M. Belka*